

๑

บอกลา

‘ลาก่อนห้างข้างบ้าน
ลาก่อน...คนข้างใจ
#ชีวิตใหม่เริ่มออกเดิน’

ตั้ง!

ตั้ง! ตั้ง!

ตั้ง! ตั้ง! ตั้ง!

เสียงสัญญาณเตือนดังว่ามีคนเข้ามากดไลค์และคอมเมนต์ใต้ภาพ
ลานกว้างของห้างดังใจกลางเมืองย่านสยามรั้ว ข้อความที่โพสต์มีทั้งถามไถ่
ร่วมบอกสถานที่รวมตัวของเหล่าเพื่อนพ้อง และที่มากที่สุด ก็คือข้อความ
ที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่า ทำไม...นายอธิษฐ์ ไวยทยสุวรรณกิจ
หันตแพทย์เกียรตินิยมอันดับหนึ่งเหรียญทองจากมหาวิทยาลัยชื่อดัง
ใจกลางเมืองหลวง ต้องกลายเป็นคนโสดอย่างปัจจุบันทันด่วน

ชายหนุ่มควรดีใจที่มีคนห่วงใยมากมาย แต่เขาก็ทำเพียงเฝ้ามองกล้อง

สี่เหลี่ยมที่แสดงรายชื่อคนที่มากดไลค์และคอมเมนต์แบบผ่านๆ จากลิปไลค์ไปจนถึงร้อยไลค์ แต่ชื่อคนที่เขารอคอย...กลับไม่มา ชายหนุ่มเลื่อนเมาส์ด้วยหัวใจที่เจ็บหนีบไปที่หน้าจอค้นหา แล้วพิมพ์ชื่อเฟซบุ๊ก ก่อนจะเลือกกดเข้าไปยังหน้าโปรไฟล์ แล้วพบว่า...

“เข้าไม่ได้...ไม่ยอมรับรู้เรื่องของธิด์ขนาดนั้นเลยเธอ” ชายหนุ่มพิมพ์มาก่อนจะสะดุ้งเมื่อโทรศัพท์ของเขาดังขึ้น ชายหนุ่มหันไปมองหน้าจอ ก็เห็นภาพหญิงสาวส่งยิ้มหวานมาให้

คนข้างใจ

ชื่อของเธอที่เขaban tik ไว้ในโทรศัพท์ แม่ตอนนี้เธอจะกลายเป็น ‘คนข้างใจ’ ของคนอื่นไปแล้ว เขาก็ยังเปลี่ยนไปban tik ชื่ออื่นไม่ได้ เพราะไม่ว่าจะเป็นชื่อนี้หรือชื่อจริงของเธอ มันก็แปลว่าดวงใจทั้งนั้น

เสียงโทรศัพท์ยังดังไม่หยุดรากับจะบอกว่า เธอต้องการคุยกับเขา และจะไม่ยอมวางสายจนกว่าเขาจะรับ ชายหนุ่มสูดหายใจเข้าลึก แล้วกดรับสายในที่สุด

“ว่าไง มล”

“โพสต์อะไรนะ ธิด์” ปลายสายถามด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“ธิด์แค้โพสต์บอกกลับบ้าน พรุ่งนี้ธิด์ต้องเดินทางแล้ว”

“ไม่ใช่สิ ธิด์ ทำไมต้องบอกคนอื่นว่าเราเลิกกัน ธิด์ต้องการอะไร ต้องการให้มลเป็นผู้หญิงไม่ดีนั้นเธอ”

คำพูดเสียดแทงใจจากคนที่เคยรักกันมาตลอดสองปีทำให้ธิด์กลืนหายใจอยู่ชั่วขณะ ดวงตาเขาร้อนผ่าวขึ้น เธอคนนี้เป็นคนที่เขาแอบรักมาตั้งแต่ปีหนึ่ง แม้จะรู้ว่าเธอมีคนรักที่รักๆ เลิกๆ กันมาตลอด เขาก็ไม่เคยตัดใจจากเธอได้ กระทั่งขึ้นปีสี่ ผนกมลเลิกรักกับคนรักเก่าอย่างเด็ดขาด เขาจึงทำใจกลับมารัก แล้วเธอก็ตกลง

ณ ตอนนั้น เขาดีใจจนแทบบ้า เขาพยายามทำให้ความรักครั้งนี้ไปได้ดีที่สุด ปรับตัวทุกอย่าง ยอมเธอทุกอย่าง แต่สุดท้ายก็ไม่รอด สองปีที่เป็น

แฟนกัน สิ่งที่เขาได้รับในคืนวันสุดท้ายก่อนการจับสลากเลือกจังหวัดเพื่อไปใช้ทุนก็คือ การบอกเลิกอย่างไ้ร่เยื่อใยที่สุด

‘มลไม่สามารถติดกับธิษฐ์ได้มากกว่าเพื่อน ให้มลกลับไปหาเขานะ มลลืมเขาไม่ได้จริงๆ’

ความเจ็บไม่ต้งพุดถึง ความโกรธนั้นมากกว่า แต่คนตรงหน้าคือ ผู้หญิงที่เขาหลงรักมาตลอดหกปี เขาไม่อาจทำร้ายเธอได้จึงยอมปล่อยเธอไป เพื่อนหลายคนบอกว่าเขาโง่ ไซ้ เขาคงโง่จริงๆ นอกจากเรื่องเรียนแล้ว เขาก็ไม่มีอะไรดีเลย

“นี่ธิษฐ์ฟังมลออยู่หรือเปล่า”

“เราฟังอยู่” ธิษฐ์เอ่ยด้วยสรรพนามแทนตัวที่เปลี่ยนไป เขาต้องทำให้ชิน คำเรียกแทนตัวแบบเดิมมันใช้สำหรับคนรัก ตอนนี้เขาไม่ได้เป็นคนรักของเธอแล้ว แม้เขาจะอยากเป็นแค่ไหนก็ตาม

“ลบโพสต์เลยนะธิษฐ์ แล้วอย่าเพิ่งบอกใครด้วยว่ามลกลับไปคบกับธิษฐ์”

“โพสต์ของเรา ก็บอกเล่าแค่สถานะของเรา เราไม่เคยพุดเรื่องนั้นกับใครนะมล”

“แต่ทุกคนมาถามมลง แล้วจะให้มลตอบว่าอะไร ธิษฐ์ต้องใช้เวลาลึกฟักถึงจะเลิกกับยายเกษ มลไม่อยากดูไม่ดี มลขอแค่นี้ไม่ได้เธอ ทำให้มลได้ไหม อย่างน้อยมลก้เป็นแฟนที่ดีของธิษฐ์มาตลอดเลยนะ”

หากมีกระจกอยู่ตรงหน้า ธิษฐ์คงได้เห็นใบหน้าที่กำลังย้มหย่นให้ตัวเอง

‘แฟนที่ดี จ้้นเธอ’

ต่อให้หลงรักถนมลมากแค่ไหน คำคำนี้ก็ไม่เคยใช้แทนตัวหญิงสาวได้เลย แฟนที่ดีที่ไหนกันถึงแอบไปเด็ดกับแฟนเก่าทั้งที่เขาคนนั้นยังคบหาอยู่กับผู้หญิงคนอื่นอยู่

“มลก้ไม่ต้องตอบอะไร แค่นี้ก่อนนะ เราต้องจัดของต่อ”

โดยไม่รอคำตอบจากอีกฝ่าย ชายหนุ่มก็กดวางสายแล้วปิดเครื่องไป จากนั้นก็ลุกขึ้นยืนแล้วหันไปมองบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ที่ยังมีเสียงการแจ้งเตือนดังอยู่เป็นระยะๆ เขายกมือขึ้นลูบหน้าลูบตาแล้วหมุนตัวเดินไปที่กระเป๋ากับใหญ่ที่เขาเตรียมของเกือบเสร็จแล้ว และเริ่มจัดกระเป๋าต่อ

ความรักจากไป แต่ชีวิตยังต้องก้าวเดินต่อ ปัญหาคือ เขาไม่ต้องการตอบคำถามหรือเจอหน้าคนที่ทำให้หัวใจเจ็บปวดอีก อริษฐ์จึงได้ตัดสินใจเลือกไปใช้ทุนในจังหวัดที่ห่างไกล ซึ่งแม้แต่เพื่อนๆ ยังถามว่ามันอยู่ที่ไหน และเขาก็ตอบอย่างหน้าขึ้นตาบานว่า

‘ไม่รู้ว่ะ แต่เห็นว่าเป็นอำเภอเล็กๆ ที่อยู่ระหว่างพิจิตรกับพิษณุโลก ได้เบียดกันดารด้วยนะ’

พวกเพื่อนได้ฟังคำตอบก็หัวเราะฮาครืนอย่างขบขัน เขาเองก็หัวเราะผสมโรงไป เพราะไม่อยากให้เพื่อนถามต่อหรือขุดคุ้ยหาสาเหตุที่แท้จริงที่เขาเลือกทำแบบนี้

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

“เข้ามาได้เลยครับ” อริษฐ์ร้องบอกไป ขณะมือก็รูดซิปปิดกระเป๋าบานประตูเปิดออกแล้วหญิงวัยกลางคนเจ้าของใบหน้าอ่อนโยนก็เดินเข้ามา

“แม่เตรียมของแห้งกับมาหลายรสไว้ให้อีกกระเป๋าแล้วนะลูก”

อริษฐ์ยิ้มกว้างพลางเดินเข้าไปกอดผู้เป็นแม่

“ขอบคุณครับ ความจริงไม่ต้องก็ได้ ริษฐ์ว่าที่หนุ่มน่าจะมีความสุขกับข้างແหละแม่”

“ไม่ได้หรอก เราต้องเผื่อไว้บ้าง ก็เห็นว่าที่นั่นกันดารมากไม่ใช่เหรอ ให้แม่ไปอยู่ด้วยสักพักก่อนไหม แม่จะได้ไปดูแลบ้านให้ก่อน” ผู้เป็นแม่เสนอตัวอาสาด้วยสีหน้าเป็นห่วง จนลูกชายรีบส่ายหน้าปฏิเสธ

อริษฐ์เข้าใจว่าแม่เป็นห่วง ตั้งแต่เกิดจนตอนนี้ เขาไม่เคยออกไปอยู่นอกบ้านเลย รถยนต์ก็ขับไม่เป็น อย่าพูดถึงเรื่องทำอาหาร ทอดไข่ได้ออย่าง

เดี๋ยวก็เก่งแล้ว

“ทุกโรงพยาบาลก็ต้องมีโรงอาหารอยู่แล้วครับ แล้วที่นั่นยังมีรุ่นพี่ของ ธิษฐ์อยู่ด้วย รับรองธิษฐ์รอดตายแน่” ธิษฐ์พูดติดตลกว่าให้แม่หายห่วง

“ให้มันจริงเถอะ ถ้ารู้ว่าลูกจะโชคร้ายขนาดจับสลากไม่ได้จนต้อง ไปใช้ทุนที่ห่างไกลขนาดนั้น แม่เชียร์ให้ลูกเป็นอาจารย์ที่คณะฯยังดีกว่า จะได้อยู่บ้านกับแม่”

“โหย นี่แม่กำลังจะบอกว่าลูกแม่ดวงไม่เฮงเหรือครับ” ธิษฐ์แก้ง โอตดรวญ แม่ในใจจะรู้สึกผิดที่โกหกบุพการี เพราะจริงๆ แล้วที่เขาได้ไป ใช้ทุนที่นั่นไม่ใช่เพราะดวงไม่ดี แต่เขาเลือกเองกับมือต่างหาก

“อ้าว ถ้าไม่ใช่อย่างนั้น ลูกจะไปอยู่โรงพยาบาลหลังเขาเหรือ”

“แอ่งสินธุไม่ใช่โรงพยาบาลหลังเขาอะครับแม่ แต่อยู่ในเขาเลย ต่างหาก อากาศก็ดี ลูกแม่จะได้สุขภาพดีไง”

อติยาค้อนลูกชายแล้วตีมือที่โอบกอดเธออยู่ ขณะสายตามองไปที่ กระเป๋

“แล้วนี่จัดของเสร็จหรือยัง อยากให้แม่ช่วยหรือเปล่า”

“พร้อมหมดแล้วครับ ธิษฐ์เตรียมเอาไปอยู่สักอาทิตย์หนึ่งก่อน ถ้า ชาติเหลืออะไรเดี๋ยวค่อยกลับมาเอา หรือไม่ก็ให้แม่ส่งไปให้ ว่าแต่ ตอนนี้ ธิษฐ์หิวแล้ว มีอะไรให้กินบ้างครับ” ชายหนุ่มพูดเสียงอ้อน พลางดันแม่แล้ว เดินออกจากห้องไปพร้อมกัน

“แม่ทำแกงส้มชะอมทอดไขกับเนื้อเค็มทอด เอ้อ แม่ทอดเนื้อเค็ม เพื่อใส่ถุงให้ธิษฐ์เอาไปกินที่โน่นด้วยนะ”

อธิษฐ์รับคำเบาๆ พลางเลื้อยบมองหน้าจอมคอมพิวเตอร์แวบหนึ่ง ภาพข้างบ้านที่เขาไปเดินเล่นเกือบทุกวันซ้อนทับกับภาพรอยยิ้มของอดีต คนรัก ชายหนุ่มหลับตาแล้วปิดประตูลง และเสียงพูดแจจแจงรายการ อาหารของแม่ก็รั้งความสนใจเขากลับมาหาท่าน

วันนี้เป็นวันสุดท้ายแล้วที่เขาจะได้กินอาหารพร้อมหน้าพร้อมตากับ

ครอบครัว ก่อนจะเดินทางไปใช้ทุน ฉะนั้น เขาควรบอกทุกอย่าง แล้วใช้เวลาที่มีค่านี้อยู่กับคนที่รักเขาด้วยความจริงใจดีกว่า

ลาก่อน...ห่างข้างบ้าน

ลาก่อน...คนข้างใจ

ชีวิตใหม่เริ่มออกเดิน

“ไอ้บร เสดอะไรของแเกาะเนีย” เสียงโวยวายดังมาจากชายหนุ่มเจ้าของดวงตาสดใสที่เพิ่งเดินเข้ามาในห้องพักทันตแพทย์ของโรงพยาบาลแอ่งสินธุ ด้วยสีหน้าอยากกินเลือดกินเนื้อเพื่อนร่วมรุ่นซึ่งมาประจำอยู่ที่โรงพยาบาลนี้ตั้งแต่เรียนจบ

“ฟันकुड़ेโงะ คุณหมอมกร” หญิงสาวในชุดเสื้อโปโลสีม่วงบนหน้าอกปักตราสัญลักษณ์โรงพยาบาลกับกางเกงยีนส์สีดำตอบกลับมาเสียงหวาน โดยดวงตายังจ้องอยู่ที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ ขณะมือก็พิมพ์งานรัวๆ อยู่บนแป้นคีย์บอร์ดราวกับเป็นเสมือน

“เออ เรารู้ แต่มันยากไปไหมวะ นอนขวางลำแถมรากงออีก” กรวิทย์หรือกระบนขณะนั่งลงบนโซฟาพลาซจ้องเพื่อนอย่างคาดโทษ

“รู้ว่ายาก เลยรอให้แกกับธิดาช่วยไ้ ฉันทาเองได้ยังงี้ ต้องให้หมอคลั้ยคนเก่งมาลงมือเองสิ แถมพวกแกมีสองคนนะ ตอนฉันเห็นฟิล์มเหงื่ออึแตกพลั้ก” อักษรตอบพลางหันไปมองเครื่องพรีนตที่กำลังพิมพ์บันทึกข้อความที่เธอเพิ่งพิมพ์เสร็จไปออกมา ขณะบานประตูห้องพักเปิดออกด้วยมือชายหนุ่มอีกคน

“ขอบใจนะธิ” อักษรเงยหน้ายิ้มตาหยีให้ผู้ทีเข้ามาใหม่

ธิดาหรือธิดิ์มตอบ ใบหน้าของหนุ่มหล่อประจำชั้นปียิ่งสดใส ไม่ว่ามองกั้ที ธิดาก็ยังเป็นชายหนุ่มในฝันของผู้หญิงทุกคน ขนาดอักษรที่เรียนด้วยกันมาตั้งแต่ปีหนึ่ง บางครั้งยังแอบคิดเลยว่า ผู้ชายแบบนี้อยู่ในโลกเดียวกับเราแน่หรือ

‘เรียนเก่ง ทำคลินิกก็เก่ง รูปหล่อ พ่อรวย ขาดอย่างเดียว แฟนไม่สวย’ อักษรคิดขณะมองธีระทรุดตัวลงนั่งข้างกรวิทย์ แล้วหุบตาลงมองที่คอ ซึ่งคนสนิทเท่านั้นถึงจะรู้ว่าสองคนนี้ห้อยสร้อยคอคล้องแหวนที่มีลักษณะเหมือนกันอยู่

ตอนแรกอักษรไม่รู้ว่เพื่อนทั้งสองที่สนิทตัวติดกันมาตั้งแต่ปีหนึ่งเป็นแฟนกัน จนกระทั่งเรียนจบแล้วมาใช้ทุนจังหวัดเดียวกัน และเธอเกิดปัญหาเจอลูกชายผู้มีอิทธิพลตามจีบไม่เลิก กรวิทย์เลยช่วยหาทางออกโดยให้อักษรอ้างว่าเป็นแฟนกับธีระ ตอนแรกอักษรไม่อยากให้เพื่อนเดือดร้อน แต่กรวิทย์ก็ยืนยันว่าให้ทำไปเถอะเพื่อความปลอดภัย อย่างไรก็ตามไม่มีอะไรเสียหายอยู่แล้ว

คำว่า ‘ไม่เสียหาย’ ไม่ได้หมายถึงเธอนะที่ไม่เสียหาย แต่กรวิทย์แน่ใจต่างหากว่า ธีระไม่มีทางทำอะไรเธอแน่นอน เพราะธีระรักกรวิทย์มากจนไม่มองคนอื่น มากจนกรวิทย์มึนหน้าจนน่าหมั่นไส้สุดๆ

“เออ ตกलगรุ่นน้องมึงจะมาจริงอะ” กรวิทย์ถามเมื่อเห็นธีระเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋า

“ใช่ เห็นว่าจะขึ้นมาจากกรุงเทพฯ พงษ์นี้ เราแนะนำไปแล้วว่าให้ซื้อตัวรถทัวร์รอบแรกเลย จะได้มาถึงในเมืองตอนบ่าย ไม่งั้นคงต่อรถมาที่โรงพยาบาลนี้ยาก”

“สุดยอดเลยอะ เด็กเมืองกรุง จบมอด่ง แล้วเกียรตินิยมด้วยใช่ไหม” ธีระพยักหน้า “ใช่...” พูดมาถึงตรงนี้ก็หันไปหาอักษร แล้วพูดต่อ “...ฝากรุ่นน้องเรากับคุณนะ”

อักษรกำลังเซ็นชื่อกำกับใบบันทึกข้อความ เมื่อเสร็จจึงปิดแฟ้ม แล้วเอาไปวางเรียงรวมกับแฟ้มอื่นๆ อีกเป็นสิบแฟ้มก่อนจะยิ้มกว้าง

“กลัวจะอยู่ไม่ยืต ลาออกซะตั้งแต่เดือนแรกนะสิ”

“อย่างน้อยก็ถือเป็นลงดินนะเว้ยที่ได้น้องใหม่มา ตอนปีแรก ลาออกตั้งแต่วันแรก ปีที่แล้ว เดือนแรก ปีนี้อาจจะอยู่ได้เป็นปีก็ได้นะ” กรวิทย์ให้

กำลังใจจนอักษรหลุดหัวเราะทั้งที่เรื่องไม่น่าขำเลย

โรงพยาบาลแอ่งลื่นรุดต้องการทันตแพทย์ประจำสองคน ปีแรกอักษรเลือกมาใช้ทุนที่พี่พร้อมกับทันตแพทย์อีกคน แต่เธอคนนั้นก็ชิงลาออกไปตั้งแต่รัฐสถานที่ตั้งของโรงพยาบาลแห่งนี้ พอมาปีที่แล้วได้หมอมือใหม่มาเพิ่มอีกหนึ่งคน แต่ทำงานอยู่ไม่ถึงหนึ่งเดือนก็ขอลาออกจากราชการไปเลย ดังนั้นสองปีที่ผ่านมา อักษรจึงต้องทำงานคนเดียวมาโดยตลอด

“ตอนเรียน ม. ปลาย ธิษฐ์เป็นเด็กกิจกรรมนะ น่าจะสู้งานอยู่” ธิระพยายามพูดให้กำลังใจ

“งั้นก็ต้องลองดู แต่มาช่วงที่เรายุ่งเลยนะ ธิ ตั้งแต่พຽ່ງนี้เราต้องออกตรวจฟันผู้สูงอายุกับพี่ๆ อสม.^๑ ทั้งอาทิตย์เลย ไม่รู้ว่าจะได้กลับเข้าโรงพยาบาลก็ไม่ง เดียวเราฝากเรื่องไว้กับพ่อบ้านแล้วกัน ที่หนักใจก็เรื่องที่พักนี้แหละ”

“ไม่มีเหรวะ”

อักษรพยักหน้า “พอดีได้หมอมือใหม่มา แล้ว ผอ. ก็อยากเอาใจมากเลยยกบ้านเดี่ยวให้ไปแล้ว ตอนนี้ก็เหลือแค่ห้องข้างๆ ห้องฉันทที่พวกแกเคยมานอนตอนมาช่วยงานที่นั่นแหละ”

กรวิทย์ขมวดคิ้วแล้วถามธิระว่า “น้องมึงผู้ชายไม่ใช่เหรว บ้านพักหลังนั้นด้านหลังตรงระเบียบหน้าห้องน้ำมันเดินถึงกันได้”

“ใช่ ชรโอเคหรือเปล่า ไม่อย่างนั้นเราจะพาน้องไปหาบ้านเช่า...แต่เอ แถวนี้ก็ไม่มีด้วย” ธิระเอ่ยอย่างกังวล

อักษรรีบโบกมือทำนองไม่เป็นไร เพื่อให้เพื่อนสบายใจ

“ไม่ต้องห่วงเหรวอก มันก็แค่ระเบียบทางเดินไปห้องน้ำที่เชื่อมกันได้คงไม่มีปัญหา แค่คุณชายธิไปร่ายมนตร์ให้เด็กมันเลือกมาใช้ทุนที่พี่ เรา ก็ชอบใจมากแล้ว”

^๑ อาสาสมัครหมู่บ้าน

คำพูดติดตลกของเพื่อนสาวทำให้กรวิทย์หลุดหัวเราะก๊าก ขณะที่ธีระยิ้มเขิน เนื่องจากว่าปีนี้ธีระกับกรวิทย์ไปเป็นทันตแพทย์พี่เลี้ยงในงานจับสลากทันตแพทย์ใช้ทุน ตอนกลับมาบอกอีกสัปดาห์นี้ได้น้องที่จะอยู่โรงพยาบาล เธอเลยถามว่าไปหลอกเด็กมาได้ยังไง กรวิทย์ก็เล่าซ้ำๆ ว่าธีระไปกล่อมรุ่นน้องโรงเรียนมาได้คนหนึ่ง

“ถามจริง มึงไปพูดยังไง เด็กเมืองกรุงแบบนั้นถึงยอมมาทำงานโรงพยาบาลหลังเขาอย่างที่ได้” กรวิทย์ถามทั้งที่พยายามกลั่นหัวเราะ

“ก็พูดดีๆ น้องเขาตัดสินใจเอง ยังไง...ซวดูแลให้หน่อยนะ”

“ดูเลยอยู่แล้ว ถ้ายอมให้ดูแลนะ แต่ตอนนี้เราต้องเข้าประชุมก่อน ผากฝายด้วย เตียวประชุมเสร็จค่อยกลับไปทำสั๊กกินกัน”

“ถ้าเสร็จช้า พวกเราไปเตรียมของให้ก่อนก็ได้ แกล้งมาจะได้กินเลย”

กรวิทย์เสนอตัวช่วย

อีกสัปดาห์เป็น “ชอบใจมาก กรเพื่อนรัก ไปนะ”

กรวิทย์มองตามร่างเล็กที่วิ่งออกจากห้องพักไป แล้วหันมาหาธีระพลางพูดว่า

“หวังว่าน้องมึงจะอยู่ที่นั่นได้นะ”

ธีระพยักหน้า “ก็หวังอย่างนั้น สองปีมานี้ซเรเห็น้อยมากเลย พวกเรา มาช่วยได้ก็แค่อาทิตย์เว้นอาทิตย์เอง”

“แต่เด็กเมืองกรุงที่ไม่เคยจากบ้านไปไหนอย่างนั้น จะอยู่ได้เหวอะ”

กรวิทย์พึมพำแล้วเอนหลังขณะหยิบโทรศัพท์มาเล่นเกม

ธีระมองคนรักแล้วนึกถึงสีหน้ารุ่นน้องซึ่งเขาบังเอิญไปได้ยินตอนที่ถูกบอกเลิกพอดี

เขาเองก็เคยผิดหวังในความรักมาก่อน เข้าใจว่ารุ่นน้องรู้สึกอย่างไรแล้วโดยไม่ทันคิด ธีระก็เลยแนะนำรุ่นน้องให้ลองออกมาใช้ชีวิตในแบบที่ตัวเองไม่เคยทำบ้าง เพราะถ้าโชคดี อธิษฐ์ก็อาจได้พบสิ่งล้ำค่ากว่าสิ่งที่สูญเสียไปก็ได้ โชคดีเหมือนรุ่นน้องจะเชื่อเขา ดังนั้น ธีระจึงหวังว่ารุ่นน้อง

จะได้พบความสุขในเส้นทางที่เลือกนี้จริงๆ

“บางที่อาจจะอยู่นานก็ได้” ธีระเอ่ยเสียงเบา

“มึงว่าอะไรนะ”

ธีระส่ายหน้าแล้วลุกขึ้นเมื่อผู้ช่วยมาเคาะประตูเชิญไปตรวจคนไข้นัด
ที่เพิ่งมาถึง

๒

แอ้งสิบลู

ท่าจอดรถของสถานีขนส่งผู้โดยสารประจำจังหวัดไม่ได้มีคนเยอะ เหมือนกับที่สถานีขนส่งผู้โดยสารหมอชิตซึ่งอริษฐ์ขึ้นรถทัวร์มา อาจเพราะที่นี่เป็นจังหวัดเล็ก และตอนนี้ไม่ใช่ช่วงเทศกาล ทำให้ผู้คนค่อนข้างบางตา ชายหนุ่มรับกระเป๋าเดินทางใบใหญ่จากผู้ช่วยคนขับรถมาวางกองไว้ใกล้ตัว พลางมองไปรอบๆ อย่างคนไม่มีทางไป

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเดินทางมาที่จังหวัดนี้ เพราะหลังจากที่เขาจบสลากรได้ เขาก็ต้องมารายงานตัวกับสาธารณสุขจังหวัดตามกำหนดเวลาที่ระเบียบระบุไว้ แล้วเข้ารับการแนะนำการทำงานและระเบียบอื่นๆอยู่หนึ่งสัปดาห์ ก่อนจะปล่อยให้เขากลับบ้านเพื่อเตรียมตัวเข้าทำงานในโรงพยาบาลที่ต้องไปประจำ โดยทางโรงพยาบาลต้นสังกัดแจ้งว่าจะจัดรถมารับที่ท่ารถของสถานีขนส่งฯ นี่ในวันที่เขามาถึง

“ยังไม่มาเหรอ” อริษฐ์พิมพ์ แล้วล้วงโทรศัพท์มากดหาเบอร์ของรองผู้อำนวยการฝ่ายบริหาร หรือที่คนในโรงพยาบาลเรียกกันว่า พ่อบ้านแล้วโทร. ออก

“ครับ คุณหมอ” เสียงตอบรับดังจากปลายสายทำให้อริษฐ์ใจขึ้น
‘อย่างน้อยเขาก็ไม่ลืมเราละ’

“ผมมาถึงท่ารถแล้วครับ ตอนนี้ยืนรออยู่ที่ช่องหมายเลขสี่ เอ่อ พี่ถึง
ไหนแล้วครับ”

“คุณหมอรออยู่ตรงนั้นเลยครับ เดี่ยวผมขับรถไปจอดใกล้ๆ”

อริษฐ์เอ่ยขอบคุณก่อนกดวางสาย แล้วถอนหายใจอย่างโล่งอก ยืน
มองซ้ายมองขวาอยู่สักครู่ก็ไม่เห็นใครมา เขาเลยมองหาที่นั่งรอ รออยู่เกือบ
สองชั่วโมงรถที่ว่าจะมารับก็ยังไม่มา ชายหนุ่มก็เริ่มมีอาการกรุ่นๆ ขึ้นบ้าง
แล้ว เพราะอากาศรอบข้างร้อนขึ้นทุกที แถมรถทัวร์เล่นเข้าออกอยู่ตลอด
กลิ่นควันจากท่อไอเสียผสมไอร้อนของเครื่องยนต์ชวนเวียนหัวไม่น้อย

“เมื่อไรจะมาสักทีวะ” ชายหนุ่มบ่นพาลงลุกขึ้นยืนเพื่อมองหารถที่
ควรจะมารับนานแล้วอย่างร้อนใจ แล้วก่อนที่ความอดทนของเขาจะหมดลง
ทางตาของหนุ่มเมืองกรุงก็เห็นรถพยาบาลฉุกเฉินสีเขียวเข้ามาจอดลงตรงหน้า
เขา

“รถฉุกเฉิน? ใครเป็นอะไรแถวนี้” อริษฐ์อุทานเสียงเบา พาลงเหลือบ
มองตราสัญลักษณ์ของโรงพยาบาล พอหันมาอีกทีจึงเห็นผู้ชายวัยกลางคน
ร่างกายอ้วนท้วนก้าวลงจากรถด้วยสีหน้ายิ้มแย้มพาลงยกมือไหว้เขา

“คุณหม่อริษฐ์ใช่ไหมครับ”

เสียงทักคุ้นหูที่เคยได้ยินทางโทรศัพท์ทำให้อริษฐ์รีบยกมือไหว้ แล้ว
ถามว่า

“ครับ เอ่อ พี่เกียรติใช่ไหมครับ”

“ครับ ผมเกียรติ กระเป๋าสองใบนี้ของคุณหมอใช่ไหม ยกตามผมมา
เลย”

อริษฐ์ก้มลงหิ้วกระเป๋า แล้วเดินตามไปที่ประตูฝั่งที่นั่งข้างคนขับซึ่ง
เกียรติเปิดรออยู่

“ต้องขอโทษด้วยที่มาช้าไปหน่อยนะครับ พอคิดว่าต้องพาคนไข้

รีเฟอร์^๒ มาส่งที่โรงพยาบาลจังหวัด แล้วต้องไปรับเอกสารที่ สสจ. ด้วย
เลยมาถึงช้าหน่อย นิ่งได้ไหมครับ”

“คะ...ครับ” คุณหมอพื้นเมืองใหม่รับคำ ขณะก้าวขึ้นมานั่งในรถด้วย
ท่าทางเก๋ๆ กังๆ

เกียรติช่วยรับกระเป๋าของเขาไปวางที่พื้นข้างเท้า และอีกใบวางบนตัก
เขา ก่อนจะปิดประตูรถให้ แล้ววิ่งอ้อมหน้ารถไปนั่งในตำแหน่งคนขับ

“โอเค ครบทุกอย่าง กลับโรงพยาบาลได้”

เกียรติบอกอย่างนั้น แล้วขับรถแล่นออกไป ทั้งที่อธิษฐ์ยังอึ้งอยู่

มันถูกต้องหรือที่เอารถฉุกเฉินมารับหมอ แถมเมื่อก็ยังไม่บอกว่าไปรับ
เอกสารที่สาธารณสุขจังหวัดด้วย โรงพยาบาลนี้มันอย่างไรกันแน่ ชายหนุ่ม
คิด แต่ไม่พูดอะไร

“คิดยังไงหมอถึงมาใช้ทุนที่แอ่งสกลินครับ” เกียรติถามทำลายความ
เงิบซึ่งดำเนินมาเกือบชั่วโมง

“อยากเก็บประสบการณ์นี่ครับ” อธิษฐ์ตอบกลางๆ พลังมองทาง
ข้างหน้าที่รถแล่นมุ่งหน้าสู่ภูเขา

“ถ้าอย่างนั้นก็อยู่นานๆ นะครับ ส่งสารหมอพร แกทำงานคนเดียว
มาสองปีแล้ว”

‘อักษร’ ชื่อของหมอรุ่นพี่ที่เขาได้ยืมมาจากพี่ทันตแพทย์ซึ่งประจำอยู่
ที่สาธารณสุขจังหวัด อายุมากกว่าเขาสองปี เห็นว่าจบจากมหาวิทยาลัย
นครสวรรค์ แล้วก็ทำงานเก่งมาก แต่วันที่เขาไปรายงานตัว พี่อักษรไปประชุม
ที่กรุงเทพฯ เลยไม่ได้เจอกัน

“ครับ” ชายหนุ่มรับคำอย่างเดียว เพราะไม่รู้จะตอบอย่างไร และคิด
ว่าอาจจะเสียมารยาทเกินไปหากเขาไม่ชวนอีกฝ่ายคุยบ้าง หมอใหม่เลยถาม
ว่า “แอ่งสกลินมีเซเว่นไหมครับ”

^๒ รีเฟอร์ หรือ Refer คือการส่งต่อผู้ป่วย

เกียรตินั้นมามองหม้อใหม่แวบหนึ่ง แล้วหันกลับไปมองทางข้างหน้า พลังหัวเราะหึๆ ในลำคอ

“ไม่มีครับ แต่เรามี โล่ใจมินิมาร์ท เหมือนเซเว่นเลย คุณหมออยากได้อะไร ที่นั่นมีหมด สเลอบียังมี”

“ดีครับ แค่อ่านเพื่อไว้ชื่อของใช้ส่วนตัวนะครับ” อธิษฐ์พูดแก้เขิน เมื่อรถแล่นเข้าสู่เขตภูเขา เขาก็เริ่มเข้าใจว่า ทำไมจังหวัดนี้เปิดรับนักท่องเที่ยวแค่ตำแหน่งเดียว แต่กลับไม่มีใครเลือก จนเขาได้สิทธิ์มาใช้ทุนที่แบบสบายๆ โดยไม่ต้องจับสลาก

โรงพยาบาลแอ่งสกลเป็นโรงพยาบาลประจำอำเภอขนาดเล็ก ตั้งอยู่บนพื้นที่ราบเชิงเขา การเดินทางสู่อำเภอนี้ทำได้โดยรถยนต์ส่วนตัว ซึ่งดูจากรถที่แล่นสวนออกมาก็ไม่น่าจะมีมากเท่าไร กับรถประจำทางที่มีเพียงวันละสองรอบคือ รอบเช้าและรอบบ่าย ตอนที่อธิษฐ์นั่งรอรถมารับ เขาก็เห็นรถประจำทางรอบบ่ายแล่นออกจากท่ารถไปก่อนที่เกียรตินจะมารับไม่นาน นั่นหมายความว่าตอนนี้เขากำลังเดินทางไปยังอำเภอแอ่งสกลในช่วงเวลาที่ไม่ปกติของคนที่นี่

รถยนต์แล่นไปบนถนนคดเคี้ยวท่ามกลางแสงของกลางวันที่ยังเริ่มหดหายไป ทำให้อธิษฐ์เริ่มใจไม่ดี เขาไม่ใช่คนกลัวความสูง แต่การเข้าป่าตอนมืดๆ ก็ทำให้กังวลพอสมควร ยิ่งคนขับรถฮัมเพลงเบาๆ คลอไปราวกับขับรถชมวิวในทุ่งหญ้า ชายหนุ่มก็เริ่มคิดหนักว่าคิดถูกแล้วใช่ไหมที่มาทำงานที่นี่

‘มึงเลือกแล้วเว้ยไอ้ธิษฐ์ ขนาดหมอผู้หญิงยังอยู่ได้เลย มึงก็สบายมาก’

ชายหนุ่มบอกตัวเองอย่างนั้นจนกระทั่งเขาได้มายืนอยู่หน้าบ้านพักชั้นเดียวยกพื้นมีใต้ถุนสูงซึ่งตั้งอยู่ตรงข้ามบ้านเดี่ยว บ้านแฝดหลายหลัง เกียรตินเรียกอาคารนี้ว่า ‘แฟลต’ ทางขึ้นแฟลตมีทางเดียว เป็นบันไดต่อไปถึงระเบียงแคบซึ่งมีรั้วกันแบ่งแยกอยู่ บ่งบอกว่าชั้นบนนี้มีสองห้องพัก

“ห้องของหมออยู่ทางซ้ายนะครับ ปกติหมอกับหมออีจะใช้พักตอน มาช่วยหมอชร แต่ตอนนี้มีหมอมาประจำเพิ่มแล้ว หมอกับหมออีก็คง หยุด ไม่มาช่วยตั้งแต่เดือนนี้”

อธิษฐ์พยักหน้า เขารู้จัก ‘หมออี’ หรือ พี่ธี รุ่นพี่สมัยเรียนชั้นมัธยม ซึ่งเป็นคนแนะนำให้เขาเลือกมาใช้ทุนที่นี่ เมื่อพี่ธีรับรองว่าโรงพยาบาลนี้ดี เขาก็เลยเชื่อ

“ขอบคุณที่มาส่งครับ พรงี้...”

“พรงี้หมอบไปเซ็นชื่อเข้าทำงานที่ห้องบริหารก่อนนะครับ แล้วผมจะ พาไปห้องพิน”

“ขอบคุณมากครับ”

เกียรติโบกมือให้ แล้วก้าวขึ้นรถจักรยานยนต์ขับออกไป อธิษฐ์เงยหน้ามอง บ้านพักที่มีตึกสี่ชั้นอีกครั้ง ดูเหมือนเพื่อนร่วมบ้านของเขาจะไม่อยู่ เขาเลย ก้าวขึ้นบันไดทางซ้ายเพื่อเข้าห้องพักของตัวเอง

บันไดไม้เกิดเสียงลั่นดังเอี้ยดอาดฟังแปลกหูไปอีกแบบ แต่ยังไม่ เท่ากับกลิ่นของบ้านไม้ซึ่งคนเมืองที่อยู่แต่ในตึกคอนกรีตไม่คุ้นเคย ดีหน่อย ที่มีดวงไฟติดไว้ตรงผนังของทางเดินเปิดอยู่ ชายหนุ่มจึงเดินไปที่ประตู ล้วง กุญแจที่เกียรติให้มาก่อนหน้านี้ออกมาไข

แก๊ก!

บานประตูเปิดออก แสงสว่างจากภายนอกทำให้อธิษฐ์เห็นสวิตช์ไฟ อยู่ทางมุมขวาของประตู ชายหนุ่มจึงกดเปิด แล้วภาพห้องพักที่เขาต้องใช้ ชีวิตอยู่ก็ปรากฏขึ้น

เป็นห้องพักที่กว้างขวางพอประมาณ ตรงข้ามประตูเข้าห้องพักมี ประตูเปิดออกไปสู่ระเบียง ถัดจากประตูระเบียงก็คือหน้าต่างที่ใช้เปิดรับลม ถัดจากหน้าต่างจึงเป็นเตียงเดี่ยวตั้งชิดผนัง โต๊ะเครื่องแป้ง และตู้เสื้อผ้า อยู่ปลายเตียง มีโต๊ะทำงานพร้อมเก้าอี้ให้ชุดหนึ่งอยู่ริมหน้าต่าง ทั้งหมดก็มี แค่นั้น

ชายหนุ่มรื้อของบางส่วนวางลงบนเตียงนอนซึ่งปูไว้ด้วยผ้าปูเตียงของโรงพยาบาล เกียรติบอกกว่า ห้องนี้เป็นที่พักของพวกรุ่นพี่ที่มาช่วยงานฝ่ายทันตกรรมสัปดาห์เว้นสัปดาห์ ดังนั้น สภาพห้องจึงได้รับการดูแลค่อนข้างดี

“ไม่มีแอร์ พัดลมก็ไม่มี แต่อากาศก็เย็นอยู่นะ คงพอได้” ชายหนุ่มพิมพ์แล้วเดินไปยังประตูบานที่เปิดออกสู่ระเบียง จึงพบว่าระเบียงด้านนี้เป็นทางเชื่อมระหว่างห้องพักทั้งสองห้อง ที่ปลายสุดของระเบียงทั้งสองข้างคือห้องน้ำของแต่ละห้องพัก มีชิงก์ล้างจานตั้งอยู่หน้าห้องน้ำแต่ละห้องเหมือนกัน

“โห เครื่องซักผ้า” อธิษฐ์เอ่ยพลางจ้องมองเครื่องซักผ้าแบบกดปุ่มขนาดเล็กซึ่งตั้งอยู่ข้างชิงก์ล้างจานของคุณหมอรุ่นพี่อย่างอดทึ่งไม่ได้ ไม่ว่าหมอพื้นรุ่นพี่คนนั้นจะมีนิสัยแบบไหน แต่ถ้าดูจากการซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าแบบจัดเต็มอย่างนี้ แสดงว่าตั้งใจอยู่นานแน่นอน

“สงสัยเป็นคนในพื้นที่” ชายหนุ่มพิมพ์พลางเดินไปที่ห้องน้ำตัวเองเปิดไฟเพื่อดูสภาพภายใน แล้วก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก

‘เฮ้อ! ค่อยดีหน่อย อย่างน้อยห้องน้ำก็ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของ แถมมีการแยกเป็นส่วนเปียกส่วนแห้ง’ ดูเหมือนจะเพิ่งปรับปรุงก่อนเขามาไม่นาน เพราะเครื่องสุขภัณฑ์ ฝักบัว และเครื่องทำน้ำอุ่นยังดูใหม่อยู่

“รอดแล้วไอธิษฐ์”

ที่นอนไม่มีปัญหา ห้องน้ำใช้ได้ อากาศก็ดี เท่านี้ชายหนุ่มก็ใจชื้นขึ้นเป็นกอง เขาเดินกลับมาจัดของใช้ส่วนตัวเข้าตู้เสื้อผ้า ตามด้วยของใช้สำหรับอาบน้ำ แล้วจึงหยิบโทรศัพท์เพื่อจะกดโทร. ไปรายงานตัวกับแม่ แต่ว่า...

“อ้าวเฮ้ย! ไม่มีสัญญาณ” ชายหนุ่มอุทาน แต่โทรศัพท์แจ้งว่ามีสัญญาณวาย-พาย เขาจึงกดเข้าไปเพื่อต่ออินเทอร์เน็ตและพบว่าไม่มีเราเตอร์ส่งสัญญาณอยู่สองสัญญาณ

Hospital_wi

Alphabet_wi (locked)

แน่นอน อริษฐ์เลือกกดเข้าไปใช้เครือข่ายวาย-พายของโรงพยาบาล แต่พอกดเชื่อมต่อ เขาก็พบว่ามันต้องใส่รหัสพนักงานในหน้าเว็บไซต์ของ โรงพยาบาลด้วย ชายหนุ่มเลยได้แต่เก็บโทรศัพท์อย่างหงุดหงิด

“หลังเขาของแท้ ที่นี้จะโทร. หาแม่ยังงัยละ”

คิดอยู่สักพัก ชายหนุ่มก็เดินไปหยิบกระเป๋าเงินและกุญแจห้องพัก จากนั้นก็ออกจากบ้านเดินไปที่โรงพยาบาล เพื่อทำในสิ่งที่เขาเห็นแต่ในละคร หลังข่าวทำกัน นั่นคือ...โทรศัพท์สาธารณะ

“แม่ตกใจหมด นึกว่าใครโทร. มา” แม่พูดกลับมาด้วยน้ำเสียงกลัว หัวเราะ จนอริษฐ์ยิ้มตาม

“ที่นี่ไม่มีสัญญาณโทรศัพท์มือถือเลยครับแม่ แล้วอริษฐ์ก็ยังไม่ได้ พาสเวิร์ดเพื่อเข้าเน็ตของโรงพยาบาล เลยต้องใช้วิธีนี้ แม่อย่าหัวเราะสิครับ”

“แม่แค่ดีใจที่ลูกชายของแม่เป็นเด็กดี ถึงที่นั่นปู่ก็โทร. หาแม่บ้างเลย บ้านพักเป็นไงบ้างลูก”

“ดีครับแม่ น่ายุ่ อากาศดี”

“ดีแล้วลูก ถึงแล้วก็พักผ่อนนะ พรุ่งนี้ทำงานวันแรกจะได้ไม่ตื่นสาย”

“ครับ เอ่อ แค่นี้ก่อนนะครับแม่ เหยียญอริษฐ์หมด เอาไว้ผมโทร. ไปใหม่”

“จ๊า”

อริษฐ์วางสายแล้วถอนหายใจอย่างโล่งอกที่สามารถจีลุล่ง ก่อนจะ เดินกลับที่พัก เมื่อเดินมาถึงก็เห็นไฟบนบ้านพักห้องข้างๆ เขาเปิดอยู่

“พี่เขากลับดึกจัง แถ่นี่มีที่เกี่ยวกับเธอ” ชายหนุ่มพึมพำเบาๆ แต่ ไม่ได้สนใจอะไร เขาเดินขึ้นห้องตัวเอง หยิบหนังสืออ่านเล่นที่พกติดมาด้วย มาเปิดอ่าน สลับกับมองไปภายในห้อง แล้วเริ่มคิดว่าต้องซื้ออะไรเพิ่มบ้าง และบันทึกไว้ในมือถือ

“โต๊ะหรือไม้กั้นวางของ โคมไฟ ไม่โครเวฟ แล้วก็พัดลม สามอย่าง

ก่อนแล้วกัน เออ ตู้อยู่ด้วยสิ เอาตุ๋นเล็กๆ ก็พอ อิม ต้องหาร้านซักกริด กับร้านอาหาร...” ชายหนุ่มพูดไปพลางมือก็กดบันทึกรับข้อความไว้ในโทรศัพท์

เมื่อหยุดพูด ทุกอย่างก็เงียบสงัด นั่นทำให้ชายหนุ่มนึกได้อีกอย่าง เพราะเขาอยู่ในเมืองมาตลอดเลยไม่ชินกับความเงียบที่ได้ยินแม้กระทั่งเสียงพิมพ์ของตัวเอง ความรู้สึกวูบไหวในอกที่เขาไม่เคยได้สัมผัสมาก่อนจู่โจมเข้าสู่หัวใจเขาทันที ตั้งแต่ณภมลบอกเลิก เขาก็ฉาบสีหน้าตัวเองให้ดูเหมือนว่าไม่ได้เกิดอะไรขึ้น เขามีความสุขกับครอบครัวที่ดีใจกับความสำเร็จเมื่อเขาเรียนจบได้อย่างสวยงาม และสนุกกับเพื่อนที่จะไม่ได้เจอกันอีก เพราะต้องแยกย้ายกันไปทำงาน แต่ตอนนี้ เขามี...แค่ตัวเอง

หมับ!

มือหนายกขึ้นกุมหน้าอกตัวเองที่วูบไหวอยู่ภายใน ถูกแฟนบอกลึก มันเจ็บปวดอยู่แล้วละ แต่ที่ยิ่งกว่าความเจ็บปวดคือ เขาเอาแต่ตั้งคำถามกับตัวเองว่า ทำไมเขาถึงเป็นได้แค่ตัวประกอบในความรักของคนอื่น ความรักเคยทำให้หัวใจเขาพองโตด้วยความสุข แต่ตอนนี้มันกลับเหมือนมีเข็มนับล้านเล่มมาทิ่มแทงหัวใจเขา แต่เขากลับร้องโอดครวญไม่ได้

“เฮ้อ นอน นอน พรุ่งนี้จะได้นอนแต่เช้า” อธิษฐ์ตัดใจบอกตัวเองอย่างนั้นพร้อมกับปิดไฟ หันไปตั้งนาฬิกาปลุก จากนั้นก็ล้มตัวลงนอน แต่เขาก็นอนไม่หลับแม้พยายามข่มตาอย่างที่สุดแล้ว สุดท้ายก็ทำได้แค่นอนฟังเสียงดังกุกกักๆ ของเพื่อนข้างห้อง แล้วจินตนาการเล่นๆ ว่ารุ่นพี่ข้างห้องกำลังทำกิจกรรมอะไรอยู่ จนกระทั่งเขาหลับลึกลงไปเองตามความตั้งใจแต่แรกในที่สุด

“หมอชรออกตรวจฟันผู้สูงอายุนะเกียรติ ออกไปตั้งแต่เช้ามีดเพราะวันนี้ขึ้นเขา แล้วนี่...” หญิงวัยกลางคนในชุดเสื้อกาวน์สีม่วงถาม ขณะมองอธิษฐ์ตั้งแต่หัวจดเท้า แม้ไม่ใช่สายตาดูถูก แต่การมองแบบนั้นก็บอกชัดเจนว่ากำลังประเมินค่าที่เขาอยู่

“นี่หมออริษฐ์ หมอพันคนใหม่ไง ว่าแต่ หมอจะไปกับใครละ ไม่เห็นเขียนขอรถเลย”

“ออกไปกับ อสม. ขึ้นไปบนเขาสูง อาทิตย์นี้ทั้งอาทิตย์ นี่พี่ก็กำลังเตรียมของสำหรับวันพรุ่งนี้ให้แกอยู่”

“เหรอ โอเค งั้นพี่จิตรช่วยพาหมอดูห้องฟันหน่อยแล้วกัน” เกียรติ ผากฝั่งหมอใหม่ต่อ

“ตามสบาย เชิญค่ะ คุณหมอ”

“ขอบคุณะครับพี่เกียรติ” อริษฐ์เอ่ยแล้วเดินตามจิตรเข้าห้องฟัน ขนาดสองยูนิต แต่หนึ่งในสองยูนิตนั้นติดป้ายว่าเสีย ด้านหลังยูนิตทำฟัน มีตุ้จัดเก็บวัสดุทำฟัน แม้ไม่หรูหราหรือทันสมัยนัก แต่ก็สะอาดสะอ้านดี

“ที่นี่เรามีสองยูนิตค่ะ เสียไปชะยูนิตหนึ่ง แต่ไม่มีปัญหาหรอก เพราะคนไข้ที่มาทำฟันที่นี่ไม่ได้เยอะมาก”

อริษฐ์ฟังพลางเดินตามคนพูดไปยังห้องพักทันตแพทย์ พอเปิดประตูเข้าไปก็เห็นเพียงโซฟายาวตัวหนึ่ง และตอนนี้นั้นมีกล่องพลาสติกใบใหญ่ที่ใส่เซตสเตอร์ไรต์^๓ อยู่เต็มกล่อง กับหม้อสเตนเลสที่มีก้อนสำลีและผ้าก๊อชปักอยู่

“หาที่นั่งได้เลยค่ะ พี่ขอทำงานก่อน เดี่ยวไม่ทัน” จิตรบอก แล้วทรุดตัวลงนั่งพับผ้าก๊อชต่อ

ชายหนุ่มหันรีหันขวางอยู่ชั่วขณะก็เหลือบเห็นเก้าอี้มีพนักเก๋ๆ ตัวหนึ่งตั้งอยู่หน้าโต๊ะคอมพ์ เขาเลยเดินไปนั่ง แล้วความเงียบก็เกิดขึ้น

‘เราทำอะไรผิดเปล่าวะ’ ชายหนุ่มถามตัวเองในใจ

“เอ่อ ที่นี่มีกันกี่คนครับ”

“สามค่ะ หมอหนึ่ง ผู้ช่วยสอง อีกคนชื่อ นิด อายุน่าจะน้อยกว่าหมอ เพิ่งทำงานได้ห้าปี ตอนนี้ออกไปกับหมอฯ”

^๓ แพ็กอุปกรณ์ที่ผ่านการฆ่าเชื้อแล้ว

‘ทำงานมาห้าปี แต่เป็นน้องเรา แสดงว่าเป็นผู้ช่วยฝึกสึนะ พิจิตร คนนี้ก็น่าจะเป็นผู้ช่วยที่จบมีใบประกาศ’ อริษฐ์เดา

“ทำไมเราถึงมีคนใช้น้อยล่ะครับ”

“คนที่นี้ต้องดูไรดูสวนเขาไหมอ ไครจะมีเวลาว่างมาทำฟัน มีแต่ หมอชรรแหละที่ตระเวนไปตรวจให้ชาวบ้านทั่วไปหมด”

แม้คำพูดจะฟังเหมือนเหน้อยใจ แต่อริษฐ์สัมผัสได้ถึงความรู้สึก ชื่นชม ชายหนุ่มจึงเริ่มรู้ว่า โดนพี่ผู้ช่วยตั้งป้อมเข้าให้แล้ว เพราะถ้าพี่ผู้ช่วยไม่ชอบหมอฟัน ก็คงไม่พูดถึงหมอรุ่นพี่ด้วยน้ำเสียงชื่นชมแบบนี้

“เหอครับ เอ่อ...”

“หมอคนที่แล้วมาอยู่ที่นี้ไม่ถึงเดือน แล้วหมอละ จะอยู่กี่วัน”

พอโดนถามตรงๆ อย่างนั้น อริษฐ์ก็ถึงกับกลืนน้ำลายอย่างยากเย็น แต่เขายังไม่ทันได้ตอบ ประตูห้องพักก็ถูกเปิดออก แล้วพยาบาลที่วัยน่าจะใกล้เคียงกับเขาก็เข้ามาถามว่า

“พิจิตร หมอชรรอยู่หรือเปล่า มีคนไข้อยากถอนฟัน”

อริษฐ์ลุกยืนทันที ขณะที่ผู้ช่วยตอบว่า “หมอชรรไม่อยู่ค่ะ แต่มีหมอใหม่ ให้คนไข้เดินมาเลยคะ เดี่ยวพี่เตรียมยูนิทให้ หมอคะ”

“ครับ!” อริษฐ์รับคำสั่งเสียงตื้น แม้จะมั่นใจว่าตัวเองเก่งที่สุดในรุ่นก็เถอะ แต่เนี่ยเป็นการถอนฟันเคสแรกในชีวิตที่ต้องทำเองโดยไม่มีอาจารย์คอยให้คำปรึกษา ความตื่นเต็นย่อมมีอยู่แล้วเป็นธรรมดา

“ถอนฟันได้ไหมคะ” ผู้ช่วยถาม

“ได้ครับ เอ่อ เลือกกาน”

จิตรเดินนำเข้าไปในห้องคลินิก เดินเร็วมากจนอริษฐ์แทบจะต้องวิ่งตาม ผู้ช่วยวัยกลางคนก้มลงดึงลิ้นชักหยิบเลือกการันแบบเดียวกับที่เธอใส่ส่งให้ ชายหนุ่มรับมาใส่ แต่เสื้อมันตัวเล็กไป

“ใส่ๆ ไปก่อนนะคะ ถ้าอยู่ถึงปีงบนหน้าเดี๋ยวแผนกซัพพลายคงสั่งตัดเลือกการันให้หมอใหม่” จิตรเอ่ยพร้อมกับหยิบชุดตรวจออกมาเปิดวางไว้ให้

เตรียมยาชาและเข็มฉีดยาอย่างคล่องแคล่ว

“ทำไมถึงฉีดยาเครื่องมืออย่างนั้น ทำไมไม่ใส่ถุงมือก่อนล่ะ แล้วไม่ต้องสเตอร์ไรต์ยูนิทเลยเหรอ” อริษฐ์ครุ่นคิด ในหัวมีแต่คำถามที่ผุดขึ้นมาเต็มหัว แต่ไม่กล้าพูดออกมา

เขารู้ มาตรฐานของโรงพยาบาลชุมชนไม่มีทางเทียบเท่าโรงพยาบาลของมหาวิทยาลัยได้ แต่มันต้องไม่ใช่ไร้มาตรฐานขนาดนั้นะ

“คนไข้มาแล้วค่ะพี่จิตร”

“วัดความดันหรือยังครับ” อริษฐ์ถาม เพราะดูเหมือนพยาบาลไม่คิดจะรายงานอาการของคนไข้กับหมอเลยว่า คนไข้มาโรงพยาบาลด้วยสภาพแบบไหน

“วัดที่โอพีดี^๔ แล้วค่ะ 125/87 ปฏิเสธโรคประจำตัว ปฏิเสธการแพ้ยา ... ป้าหมอนเข้ามาเลยจ๊ะ วันนี้ได้หมอหล่อเลยน้า”

“ป้าไม่เอาหมอหล่อได้ไหม ป้ากลัว อยากให้หมอชรามาถอนเอง” ป้าคนป่วยตอบด้วยใบหน้าเหยเก เล่นเอาหมอหล่อฟังแล้วสะอึก ดีที่สวมหน้ากากอนามัยอยู่เลยไม่มีใครสังเกตเห็นหน้าหมอที่เริ่มโมโหแล้ว

“มาถอนน้ำฟันทอน ถ้าถอนไม่ออก เดี่ยวจิตรถอนให้ ไม่ต้องกลัว”

‘ได้หรือ!’ อริษฐ์อุทานในใจ แล้วยั้งตื่นตะลึงเมื่อเห็นคนไข้ยิ้มแฉ่ง คลายความกังวลแล้วตอบว่า

“นั่นสินะ มีจิตรอยู่นี่นา ฉันสบายใจละ”

“เชิญคนไข้ขึ้นยูนิทครับ” อริษฐ์เอ่ยเสียงเรียบ

‘ใครจะยอมให้ผู้ช่วยมาถอนฟันคนไข้กัน มันผิดกฎหมายนะ แล้วหมอก็อยู่ตรงนี้ทั้งคน ทำไมคนไข้ถึงเชื่อล่ะว่าผู้ช่วยจะช่วยอะไรได้’

จิตรเหลือบมองเขาเหมือนจะพิจารณาแวบหนึ่ง แต่ไม่พูดอะไร เธอเชิญคนไข้ขึ้นนอนบนเตียง แล้วด้วยความไม่ชินกับยูนิท อริษฐ์เลยเก้ๆ กังๆ

^๔ OPD หรือ แผนกผู้ป่วยนอก

อยู่ ผู้ช่วยคนเก่งจึงปรับยูนิตให้ แกรมปรับได้ตำแหน่งพอดีเสียด้วย จน อธิษฐ์นึกเดาในใจว่า ไม่ใช่เวลาหมดอักษรไม่อยู่ ผู้ช่วยคนนี้ก็จับคนใช้ ถอนฟันเองอย่างที่พูดนะ

“เคยถอนฟันไหมครับป้า”

“เคยจ๊ะ ถอนกับหมอשרประจำ”

‘นั่นแสดงว่าไม่แพ้ยาสาลินะ’

“ขอหมอดูฟันหน่อยนะครับ” ชายหนุ่มเอ่ยพาลงปรับไฟให้ส่องเข้าไป ในปาก ขณะจิตตรงเข้าประจำตำแหน่งตัวเอง อธิษฐ์ตรววจในช่องปากก็เห็น ฟันล่างเป็นตออยู่สองราก จากที่เห็น บริเวณอื่นได้รับการถอนฟันไปแล้ว คนใช้รายนี้น่าจะกำลังเตรียมช่องปากเพื่อทำฟันปลอมอยู่ ถ้าถอนฟันเสร็จ วันนี้ อีกหนึ่งเดือนก็คงนัดมาพิมพ์ปากได้

“เหลือแค่รากฟันสองชิ้นะครับ ด้านเดียวกันด้วย เดี่ยวหมอถอนให้ เลย อ้าปากกว้างๆ นะครับป้า จะฉีดยาชา”

“จ๊ะ หมอ”

เจอคนไข้วาง่าย อธิษฐ์ก็สบายใจ เขารับเข็มจากจิตรที่ส่งมาได้ อย่าง พอเหมาะจนนึกชมว่า ถ้าไม่นับเรื่องการทำงานโดยไม่ปลอดเชื้อ ผู้ช่วยคนนี้ก็ทำงานดี

“รอชานิดหนึ่งนะครับ” อธิษฐ์เอ่ย แล้วเงยหน้ามองผู้ช่วยที่ลุกเดิน จากยูนิต ก่อนใช้มือที่ใส่ถุงมือหยิบอุปกรณ์และรากออกมาโดยที่เขาไม่ได้ ขอ

เครื่อง!

เสียงเครื่องมือวางลงกระทบกับถาดใส่เครื่องมือ อธิษฐ์มองมันแล้ว หันไปสบตาผู้ช่วยอย่างเข้าใจดีว่า อีกฝ่ายเตรียมอุปกรณ์ให้ก่อนที่เขาจะใช้ แกรมยังบอกเขากลายๆ ว่าให้ใช้มัน อธิษฐ์ไม่เถียง แต่เขาอยากลองวิธีของ เขาก่อน แต่แล้ว...

‘ให้ตายเถอะ ทำไมรากมันเอาแต่หมุนอยู่ในร่องฟัน’ ชายหนุ่มคิดจน

เหงื่อตก

“อ้อ หมอ ป้า...”

ยิ่งคนไข้พูดเสียงสั้น เหงื่ออันเย็นเยียบก็ยิ่งผุดออกมาเต็มหน้าผาก อธิษฐ์เคยเชื่อมั่นในตัวเองว่าเขาสามารถจัดการกับปัญหาได้ แต่การแคระ รากฟันมันไม่ใช่งานที่เรียกว่าง่ายเลย

“ขยับหน่อยค่ะหมอ”

เสียงจิตรดังขึ้น ทำให้อธิษฐ์ที่มือกำลังล้าขยับถอยเพื่อผ่อนลมหายใจ แต่เขาก็ต้องตาโตขึ้น เมื่อเห็นมือของผู้ช่วยคว้าเครื่องมือแคระรากที่เขา ไม่ยอมใช้ขึ้นมา แล้วเสียบปลายเครื่องมือลงในร่องระหว่างกระดูกกับฟัน ขยับเพียงเล็กน้อยรากก็ลอยขึ้นมา

“ใช้รูทฟอร์เซปส์^๕ จับรากเลยค่ะ” จิตรสั่ง และใช้ อธิษฐ์ทำตามแล้ว ดึงรากออกมา จิตรจึงเลื่อนมือไปที่รากฟันอีกราก แล้วแคะมันออกอย่าง ง่ายดาย

อธิษฐ์จัดการเอารากที่หลุดออก แล้วกำจัดเนื้อเยื่อที่ตายออกจาก รูฟันทันเวลา ก่อนที่จิตรจะนำผ้าก๊อซที่ม้วนอย่างดีมาวางตรงรูฟัน แล้วพูด ว่า

“เสร็จแล้วจะพื้หมอน กัดผ้าก๊อซไว้หนึ่งชั่วโมงนะ กลืนเลือดกลืน น้ำลายให้หมดเลย ห้ามถ่มน้ำลายออกนะ รู้ใช่ไหม ส่วนอันนี้ยาแก้ปวด ไม่ ปวดไม่ต้องกิน เก็บไว้กินตอนปวดหัวตัวร้อนได้ แต่ห้ามกินแก้เมื่อยนะ”

ป้าหมอนพยักหน้าขณะที่เก้าอี้ถูกรับอย่างเชื่องช้า อธิษฐ์หันไปวาง เครื่องมือแล้วถอดถุงมือ ลูกขึ้นขณะที่ได้ยินป้าหมอนพูดทั้งที่กัดผ้าก๊อซอยู่ ว่า

“ขอบใจนะจิตร มือเบาเหมือนเดิมเลย ไปก่อนนะจะคุณหมอ”

อธิษฐ์ยกมือรับไหว้แทบไม่ทัน แล้วยังกำลังอึ้งอยู่ว่าเขามีสิทธิรับไหว้

^๕ Root Forceps คือคีมคีบรากฟัน

ขอบคุณของบ้าหมอนหรือเปล่า ที่สำคัญ มันได้หรือที่ผู้ช่วยทันตแพทย์จะ
ถอนฟันให้คนไข้เอง

ใช่ เขาตอบได้เต็มปากเลยล่ะว่า

‘มันไม่ได้!’

๓

หมออักษร

“เหน้อยมาทั้งอาทิตย์เลยนะหมอ” เสียงจากชายหนุ่มในชุดสีกากีของกระทรวงศึกษาธิการดั่งขึ้น ทำให้หญิงสาวร่างเล็กในชุดทะมัดทะแมงที่เพิ่งก้าวขึ้นมานั่งในรถข้างคนขับหัวเราะ

“ก็เอาเรื่องอยู่ค่ะ พี่วัฒน์ แต่พวกพี่ๆ อสม. เหน้อยกว่า ชรแค่นั่งซ้อนท้ายมอไซค์เอง”

ชินวัฒน์ หรือ ครูวัฒน์ ครูใหญ่โรงเรียนแองลิสนธิวิทยาหัวเราะ “ผมอยู่ที่นี้มาห้าปี ก็มีแค่หมอแหละ ลุยที่สุด ไปครับ ขากลับอยากแวะตลาดไหมครับ วันนี้มีตลาดนัดที่วัด”

“ก็ดีค่ะ ต้องหาอะไรไว้กินเสาร์อาทิตย์สักหน่อย”

“อาทิตย์นี้หมอไม่กลับบ้านหรือครับ”

อักษรยกนาฬิกาขึ้นมองแล้วหันมายิ้มพล่ “ถึงอยากกลับก็คงไม่ทันรถแล้วละค่ะ ชรมีเอกสารที่ฝ่ายต้องเคลียร์ด้วย”

“ถ้าอยากกลับ ดิตรผมไปได้ ยังไงผมก็ต้องไปส่งแก้วอยู่แล้ว”

พอได้ยินชื่อ ‘แก้ว’ รอยยิ้มล่อเลียนก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าที่ถูกอุดโรย

ของคุณหมอสาว

“อันแน่ อยากหาซื้ออ่างเอาเข้าไปบังคับให้แก่วยอมให้พี่ฉันไปส่งบ้านในเมืองไซ้ไหมคะ”

ซินฉวนหันหัวเราะหึๆ ในลำคอ อักษรเลยหัวเราะบ้าง เธอทำงานที่นี่มาสองปี ชุดทักษะทุกอย่างที่มีในตัวเองออกมาใช้เพื่อให้เข้ากับคนที่นั่นได้แน่นอน ใครก็ตามที่ทำงานในโรงพยาบาลเอ็งสินธุก็ต้องรู้ว่า ครูใหญ่แห่งโรงเรียนเอ็งสินธุวิทยาตามจีบพยาบาลสาวนาม ‘ดวงแก้ว’ มาหลายปีแล้ว แต่สาวเจ้าก็ไม่ใจอ่อนสักที

“รู้ทันอย่างนี้ ผมปล่อยให้คุณหมอลับเองดีกว่า”

“อย่างนะคะ ชรเหนียวจะแย่แล้ว ให้นั่งรอสบายๆ บ้างเถอะ” คนตัวเล็กท้วงด้วยน้ำเสียงที่คนฟังต้องหัวเราะ

ทั้งคู่ต้องทำงานออกหน่วยร่วมกันบ่อยๆ เลยสนิทกัน อ่างอเล็กอย่างนี้ หมอหรือครูจึงเป็นบุคคลที่หลายคนนับหน้าถือตา เมื่อออกพื้นที่ด้วยกันจึงเหมือนมีใบเบิกทางที่ดี ไปที่ไหนก็ฉลุยตลอด

“เอ เห็นว่าห้องพันมีหมอพันมาไหมไซ้ไหมครับ”

“คะ ปีนีได้มาคนหนึ่ง แต่ดูท่าจะไม่รอดเหมือนเคย”

“อ้าว ไหงอย่างนั้นล่ะครับ”

อักษรส่ายหน้า “พีจิตรไม่ค่อยชอบคะ แล้วรู้ไซ้ไหมคะ ถ้าพีจิตรไม่ชอบ...”

“ก็รอดยาก” ซินฉวนเอย่ต่อให้ารู้ดี

“คะ ชรเข้าใจนะคะ การทำงานกับพีจิตรมันไม่ง่าย แกก็มีบางอย่างที่ทำให้หงุดหงิด แต่ถ้าเปิดใจสักหน่อย พีจิตรเป็นผู้ช่วยที่เก่งและทุ่มเทกับงานมากเลยนะคะ อย่างอื่นก็ต้องปรับๆ กันไป”

“ผมเข้าใจ ครูเก่าๆ ในโรงเรียนผมก็เป็นแบบพีจิตรอยู่หลายคน”

อักษรหลุดหัวเราะ “อย่าให้พีจิตรได้ยินเชียวนะคะ ว่าพี่ฉันหาว่าแกเก่า”

“ไม่ให้ไต่ยืนแน่นนอน กลัวถอนฟันครึ่งหน้าแกไม่เตรียมยาชาให้”

เสียงหัวเราะดังขึ้นพร้อมกัน ขณะที่อักษรก็นึกเป็นห่วงรุ่นน้องของเพื่อนอยู่ครมครัน ความจริงก็รู้สึกผิดนัดหน่อยด้วยที่ไม่ได้อยู่สอนงานน้อง มาตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมา แต่งานออกตรวจสุขภาพช่องปากนี่ก็สำคัญมากเหมือนกัน จบจากนี้เธอยังต้องทำรายงานส่งจังหวัดอีก พอกลับเข้าโรงพยาบาลก็เย็นมากแล้ว เอาของที่ใช้แล้วเก็บ เตรียมของใช้ใหม่สำหรับวันรุ่งขึ้นก็หมดเวลาละ พอกลับถึงห้องพักก็ไม่กล้าไปเคาะประตูเพื่อนบ้าน คนใหม่เพราะมันตึกมากแล้ว

‘สุดท้ายก็เลยไม่ได้เจอหน้ากันสักที’ อักษรคิดอย่างนึกเสียดาย

เท่าที่ฟังจากพีจิตร์ คุณหมออริษฐ์คนนี้ก็ค่อนข้างยึดติดกับหลักการพอสมควร ฟังจากคำบ่นว่าหลายๆ อย่างของหัวหน้าผู้ช่วยก็พอจะเดาได้ว่า รุ่นน้องคงไปเห็นการทำงานที่ผิดจากหลักการมาตรฐานเข้าก็เลยหงุดหงิด แถมน่าจะมีความพยายามเตือนหรือสอน พีจิตร์เลยของขึ้น อย่างว่า หมออายุรุ่นลูกมาสอนงานผู้ช่วยเก่าประสบการณ์ ไม่เขม่นกันก็แปลกแล้ว

ตอนที่เธอมาทำงานที่นี่แรกๆ เธอก็เผชิญกับความหงุดหงิดแบบอริษฐ์มาแล้ว เพียงแต่เธอเลือกที่จะสอนพีจิตร์ในตอนที่พักพีจิตร์เ็นดูเธอมาก พอที่จะฟังคำขอของเธอ ผลลัพธ์ที่ได้เรียกว่าแตกต่างกันราวกับพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ

“ถ้าหมอใหม่อยู่นานๆ ก็ดีสิหมอ” ชินวัฒน์พูดขึ้น ทำให้อักษรหันไปพยักหน้า

“ก็หวังไว้อย่างนั้นนะคะ เห็นพี่เกียรติดบอกว่า เมื่อวานพาหมอใหม่ไปซื้ออุปกรณ์ไฟฟ้า ถ้าซื้อของใช้แบบนี้ อย่างน้อยก็คงอยู่สักสามเดือนละเนอะ”

“แค่สามเดือนเองเธอ นี่ผมหวังเป็นปีนะ”

“ชรวายาก”

ชินวัฒน์เหลือบมองคุณหมอสาวแวบหนึ่ง แล้วถามที่เล่นที่จริงว่า

“งั้นมาพั่นกันไหมครับ”

อักษรเลิกคิ้วนิดหนึ่ง แต่ก็ยอมเล่นด้วย “คุณครูคะ การพั่นมันไม่
ดีนะ แต่ว่า...เดิมพันด้วยอะไรล่ะคะ”

พอโดนแซวอย่างนั้นชินวัณก็ยิ่งหัวเราะเสียงดัง แล้วพูดว่า “ถ้าอยู่
เกินสามเดือน คุณหมอลើงสู้ก็ผมหม้อหนึ่งละกัน”

“โห เดิมพันสูงมาก” อักษรเห็นอย่างไม่วางใจจัง ก่อนจะตาโตเมื่อ
ครูใหญ่เอ่ยต่อ

“และต้องชวนแก้วมากินด้วย”

“ฮือ! ร้ายไม่เบาเลยนะคะคุณครู”

“เขาเรียกมีแผนการครับ ว่าไง พั่นกันไหมครับ”

อักษรยกนิ้วโป้งให้ แล้วตอบว่า “ได้ค่ะ แต่ขอรว่า ชรชนะชัวร์”

ทั้งสองคุยกันไปจนถึงตลาดนัด อักษรซื้อกับข้าวหลายอย่าง แล้วจึง
ขึ้นรถกลับโรงพยาบาล เธอให้ชินวัณจอดรถที่ลานจอดรถหน้าโอพีดีเลย ครู
หนุ่มจะได้เดินไปหาดวงแก้วได้สะดวก ส่วนเธอเดินทางด้านหลังตึก
ผู้ป่วยนอกไปยังถนนที่มุ่งสู่ที่พักได้

“เหินยตัวชะมัด วันนี้อาบน้ำเสร็จจนนอนดูซีรีส์ดีกว่า” อักษรพิมพ์
ชีวิตที่แอ่งสินธุ์ก็ไม่ต่างจากตอนเป็นนักศึกษาเท่าไร ด้วยอักษรไม่ใช่
คนชอบเที่ยว เลิกงานถ้าไม่ออกกำลังกาย เธอก็ดูซีรีส์ ยอมเสียเงินติด
อินเทอร์เน็ตความเร็วสูงกับซื้อคอมพิวเตอร์สักเครื่อง เท่านั้นชีวิตที่แสน
เจียบเจียบในโรงพยาบาลกลางหุบเขาก็มีสีสันได้

กรีก!

หญิงสาวไขกุญแจห้องพร้อมกับได้ยินเสียงลูกบิดประตูของเพื่อน
บ้านดังขึ้นพร้อมกัน แล้วก่อนที่จะเปิดประตูเข้าห้อง ชายหนุ่มร่างสูงที่ควร
จะได้เจอกันมาตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมาก็ก้าวออกจากห้อง

“เอ่อ สวัสดีครับพี่” เจ้าของเสียงทุ้มเอ่ยทักทาย

คนที่หอบข้าวของพะรุงพะรังได้สติ จึงเงยหน้าเล็กน้อยเพราะอีกฝ่าย

สูงกว่าเธอมาก

‘น่าจะพอๆ กับธี หรือสูงกว่า’

“สวัสดิ์จ๊ะ ในที่สุดก็ได้เจอกันซะที น้อง...อริษฐ์ใช้ไหม”

“ครับ ให้ผมช่วยถือไหม เอ่อ ไม่ได้นี่เนอะ”

ท่าทางกระอักกระอ่วนของชายหนุ่มซึ่งที่แรกทำท่าจะเข้ามาช่วยถือของ แต่ติดตรงมีราวลูกกรงกั้นระเบียงอยู่ตรงกลางระหว่างสองห้อง ทำให้เธอยื่นออกมา

‘แม่จะดุกงักง แต่ก็มารยาทดี’

“ไม่เป็นไรจ๊ะ พี่ถือได้ แล้วนี่จะไปไหน”

“จะไปโทรศัพท์หาที่บ้านครับ”

“โทรศัพท์? อ้าว อ๋อ ที่นั่นไม่มีสัญญาณโทรศัพท์ งั้นตลอดอาทิตย์ที่ผ่านมาใช้โทรศัพท์สาธารณะตลอดเลยหรอ”

อริษฐ์พยักหน้า แล้วพูดต่อว่า “ผมได้พาสเวิร์ดเน็ตโรงพยาบาลมาแล้วครับ แต่สัญญาณมันอ่อนมากเลยถ้าใช้ที่บ้านพักนะครับ แถมพอจะใช้เฟซไทม์ เน็ตก็แรงไม่พอ เลยเดินไปหยอดตู้โทรศัพท์ดีกว่า”

“หรอ อืม งั้นรอพี่แป๊บนะ”

พูดจบอักษรก็เปิดประตูห้องเข้าไป เธอเดินไปที่โต๊ะทำงาน เขียนพาสเวิร์ดของอินเทอร์เน็ตตัวเองใส่กระดาษ ก่อนจะเดินออกมาส่งให้ชายหนุ่มที่ยังยืนรออยู่เดิม

“เอานี้จ่ะรหัส วาย-ฟายของพี่ชื่อ Alphabet เน็ตของพี่น่าจะเร็วกว่าเน็ตของโรงพยาบาล”

อริษฐ์รับมาพร้อมกับยกมือไหว้ “ขอบคุณมากครับ”

“ไม่เป็นไร พี่ก็ลืมนึกไปว่าน้องต้องติดต่อกับครอบครัว ไม่งั้นก็คงไปเคาะประตูบอกรหัสนานแล้ว โทษทีนะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมไม่อยากรบกวน เอ่อ ถ้ายังงั้น ผมขอแชร์ค่าอินเทอร์เน็ตกับพี่คนละครึ่งแล้วกันนะครับ เพื่อ...เอ่อ...ผมเกรงใจ”

‘เพื่อลาออกจะได้ไม่ต้องติดสัญญาจ้างไว้สินะ เด็กคนนี้อยู่ไม่ยัดแน่นเลย’ อักษรคิดในใจ แต่เธอไม่โกรธรุ่นน้องหรอก หลังเรียนจบทุกคนก็มีทางเลือกของตัวเอง เธอเลือกอยู่ที่นี่ก็ไม่ได้หมายความว่าคนอื่นที่เขาไม่เลือกเป็นคนไม่ดี

“แล้วนี่กินอะไรหรือยัง” อักษรเปลี่ยนเรื่อง

“กินแล้วครับ ผมไปตลาดนัดกับพี่เกียรติมา”

อักษรพยักหน้า “แล้ววันหยุดไม่กลับบ้านหรือ”

รอยยิ้มเจื่อนปรากฏขึ้นแวบหนึ่ง ตามด้วยคำตอบที่ทำให้อักษรนึกสงสัยรุ่นน้องมากขึ้นอีก

“นั่งรถออกไปกว่าจะถึงท่ารถขนส่งก็สองชั่วโมง นั่งรถทัวร์ต่อไปอีกห้าชั่วโมงถึงจะถึงบ้านที่กรุงเทพฯ หยุดแค่สองวันเดินทางไม่ไหวหรอกครับเลยว่าจะอยู่จัดบ้านก่อนดีกว่า ต้องไปซื้อของอีกหลายอย่าง”

“โอเค งั้น...อิม ธีกับกรจะมาหาพี่วันอาทิตย์ เอาไว้ไปเลี้ยงรับน้องกันวันนั้นแล้วกันนะเออ เพื่อไปซื้อของอะไรด้วย”

“พี่? ใต้ครับ งั้น...พี่จะไปพักผ่อนเถอะครับ”

อักษรรู้ว่าสีหน้าตัวเองคงดูเหนื่อยมาก แต่ไม่นึกว่ารุ่นน้องที่เพิ่งรู้จักจะตัดบทสนทนาได้นุ่มนวลขนาดนี้

“โอเค ผันดีล่ะ”

“ครับ” แม้จะตอบอย่างนั้น แต่ชายหนุ่มก็ยังยืนรอให้อักษรเดินเข้าห้องพักก่อน หญิงสาวจึงเดินเข้าห้องพักไป แล้วนึกชื่นชมในใจ

‘เด็กกรุงเทพฯ นี่มารยาทดีจัง ไม่แปลกใจเลยที่ธีเป็นสุภาพบุรุษขนาดนั้น’

“อ้าว เฟซใหม่ได้แล้วหรือลูก”

เสียงที่ดังมาทำให้ชายหนุ่มที่เพิ่งต่ออินเทอร์เน็ตได้ยิ้มใส่ตามารดา

“ครับแม่ พี่หมอห้องข้างๆ ให้รหัสมา คราวนี้ไม่ต้องหยอดเหรียญ

แล้ว สวัสดิ์ครับพ่อ”

ชายวัยกลางคนที่นั่งอยู่ด้านหลังแม่โบกมือให้

“ถึงต่อเน็ตได้ แต่ลูกชายแม่จะไหวเหวอ ทำงานอาทิตย์หนึ่ง แต่โทรหาแม่ทุกวัน”

“โห่ แม่ ธิษฐ์ก็โทร. รายงานไงครับว่าธิษฐ์สบายดี แล้วก็จะให้แม่ดูห้องพักด้วยว่าธิษฐ์อยู่ยังไง”

พูดจบ ธิษฐ์ก็เปลี่ยนภาพไป ให้แม่ได้เห็นสภาพภายในห้องพัก ซึ่งตอนนี้เขาซื้ออุปกรณ์ยังชีพทุกอย่างมาครบแล้ว

“ดูดีเลยนี่นา”

ธิษฐ์ปรับหน้าจอกลับมาที่เขา แล้วตอบว่า “ครับ แต่การเดินทางลำบากและใช้เวลามาก ผมเลยคิดว่าจะกลับบ้านเดือนละครั้ง แต่ช่วงแรกนี่ยากออยู่ให้ชินก่อน แม่โอเคไหมครับ”

“เราเน้อไอเคหรือเปล่าต่างหาก แม่มีพ่ออยู่ด้วย ห่วงแต่ลูกนั่นแหละเป็นไง สบายใจขึ้นไหม”

พอโดนถามอย่างนั้น คนที่ยืนอยู่ก็หุบยิ้มลงเล็กน้อย ต่อให้พยายามปิดแค่นั้น แม่ก็รู้แล้วสินะว่าเขากำลังพยายามรักษาตัวเองอยู่ แต่แม่แกลังทำเป็นไม่รู้

“ดีครับ ดีมากเลย ตอนนี้ธิษฐ์อยากทำงานอย่างเดียว”

“นี่ตกลงธิษฐ์ได้เจอกับหัวหน้าหรือยัง ที่ว่าเขาไม่อยู่”

ธิษฐ์กะปริบตาแล้วพยักหน้า “ครับ ก็พี่เขานี้แหละที่ให้พาสเวิร์ดมาเน็ตเร็วอย่างนี้ สบายเลย”

“อย่าเล่นโทรศัพท์จนเพลินละ ฝนดีลูก แม่จะนอนแล้ว”

ธิษฐ์วางโทรศัพท์จากแม่แล้ว แต่ด้วยความที่ไม่ได้เล่นโซเชียลมาทั้งอาทิตย์จึงเปิดเข้าไปดูแอปพลิเคชันต่างๆ หน่อย เลยได้เห็นกระตุ้สเด็ดสบอกลาห้างข้างบ้านของเขามีข้อความของเพื่อนที่เขียนทิ้งไว้มากกว่าร้อยข้อความ บางข้อความก็ทำให้เขาหัวเราะ แต่ข้อความที่มีการถกถึงสาเหตุที่

เขาเลิกกับณกมลก็เยอะมากเหมือนกัน

‘บางทีอาจจะดีแล้วก็ได้ที่เราได้อยู่ในที่ที่ไม่มีสัญญาณโทรศัพท์’ อธิษฐ์คิด แล้วปิดหน้าแอปพลิเคชันไป ก่อนจะล้มตัวลงนอน
ดิ่ง!

เสียงสัญญาณเตือนอันคุ้นเคยดังขึ้น อธิษฐ์จึงยกโทรศัพท์ขึ้นมอง แล้วก็ต้องผุดลุกขึ้นนั่ง เมื่อเห็นชื่อคนที่ทักมาคือ อติตแพน

‘เพชไหมหาได้ไหม’

อธิษฐ์อ่านข้อความ แต่ไม่ตอบ และไม่โทร. กลับด้วย แต่อีกฝ่ายเห็นเขาอ่านข้อความแล้ว ดังนั้นไม่ถึงสามสิบวินาทีต่อมา เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น อธิษฐ์เลยกดตัดสายและตัดการเชื่อมต่อทางอินเทอร์เน็ตไปทันที เพื่อตัดปัญหาทั้งมวล เขาไม่รู้หรือว่าณกมลจะอยากติดต่อกับเขาอีกทำไม แต่เพราะครั้งสุดท้ายที่คุยกัน มันทำให้เขากลับมาแล้วว่า แพล้นอกข้างซ้ายนี้ มันจะกลับมาเจ็บอีกครั้ง

ก๊อก! ก๊อก!

เฮือก!

อยู่ๆ เสียงเคาะประตูตรงระเบียงก็ดังขึ้น ทำให้คนที่ตั้งใจไม่ยอมรับโทรศัพท์แพนเกาถึงกับสะดุ้ง แล้วรวบรวมสติเดินไปเปิดประตูที่ระเบียง ก็พบรุ่นพี่สาวตัวเล็กอยู่ในชุดเสื้อยืดกางเกงวอร์ม แว็บแรกอธิษฐ์งง เพราะตอนเจอกันที่หน้าประตู แสงไฟหน้าบ้านมันสลัวจนเขามองหน้ารุ่นพี่ไม่ชัดเท่าไร ฟังแค่คำเสียงก็รู้สึกหัวใจดี แต่ตอนนี้ แสงไฟที่ระเบียงและแสงจากห้องของเขาทำให้ชายหนุ่มได้เห็นใบหน้ารุ่นพี่สาวได้ชัดเป็นครั้งแรก

คุณหม่อักษรเป็นผู้หญิงร่างเล็ก เล็กมาก เพราะหัวของเธอสูงไม่พ้นไหล่เขาเลย เธอผิวขาวเหมือนมีเชื้อสายคนจีน ริมฝีปากแดง และดวงตาก็ไม่โตไม่เล็กเกิน ดูเหมาะกับทรงผมที่ตัดสั้นซึ่งตอนนี้เส้นผมที่ตัดไว้น่าจะยืดตัวมากแล้ว นี่หากเป็นคนรักเก่าเขาละก็ เธอต้องลากเขาไปนั่งรอในร้านทำผมแล้วเป็นแน่

“เอ่อ พี่กำลังคุยกับธิดอยู่ ชีว่า ขอเปลี่ยนเป็นวันเสาร์ได้ไหม”

“ครับ? อ้อ เรื่องนัดเลี้ยงต้อนรับเธอครับ ได้ครับ วันไหนก็ได้ ผมว่างทั้งสองวัน” อธิษฐ์ตอบ

อักษรที่ถือโทรศัพท์ไว้มือหนึ่ง ส่วนอีกมือก็ขยับสมอลทอล์กให้มาใกล้ปากพร้อมตอบคนปลายสายไปว่า

“ธิด น้องบอกว่าได้ ธิดจะมาถึงเช้าเลยไหม โอเค จ๊ะ จ๊ะ แล้วเจอกัน”

ตลอดเวลาที่อักษรคุยกับธิดะ ใบหน้าเธอที่ดูอย่างไรก็ไม่น่าจะมีอายุมากกว่าเขาดูอ่อนหวาน ดวงตาก็เปล่งประกายชวนมอง นั่นทำให้อธิษฐ์เผลอมองใบหน้านั้นอย่างไม่รู้ตัว จนกระทั่งรุ่นพี่สาววางสายไป แล้วเงยหน้าขึ้นสบตาเขาพร้อมแย้มยิ้ม

ตึกตัก! ตึกตัก!

“ไม่ใช่ละ ไอ้อธิษฐ์ มึงแค่ตื่นเต็นที่เจอรุ่นพี่เว้ย”

พอบอกตัวเองอย่างนั้น หัวใจของเขาก็สงบลง

“สรุปวันเสาร์ เอ่อ น้องใช้ไอโฟนใช่ไหม เวลาเป็นเรื่องอะไรพี่จะได้ติดต่อทางไอเมสเสจ”

“ครับ เอ่อ ขอโทรศัพท์พี่หน่อย เดี่ยวผมกดโทร. เฟซไทม์ออกให้”
ชายหนุ่มเอ่ย พลงายื่นมือไปรับโทรศัพท์รุ่นเดียวกับเขาจากมือหญิงสาว แล้วกดเบอร์โทรศัพท์ จากนั้นจึงกดโทร. ออก

“ไม่ติดนี่” หญิงสาวพึมพำ พลงาชะโงกหน้าไปมองหน้าจอ ชายหนุ่มจึงเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเขาเพิ่งตัดการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต

อธิษฐ์เดินเข้าห้องไปหยิบโทรศัพท์ของตัวเอง แล้วจัดการเปิดการเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ต และทันทีที่เขาเปิดใช้เน็ต เสียงสัญญาณแจ้งเตือนก็ดังระรัว ตามด้วยเสียงคอลลิงที่ดังขึ้น แล้วด้วยความตื่นเต็น อธิษฐ์เลยกดพลาดไปรับเฟซไทม์ของณกมล

“ธิษฐ์ตัดสายมลงได้ยังไง!” เสียงแปร่นของคนรักเก่าดังขึ้น ทำให้อธิษฐ์ถึงกับหน้าซีด แล้วหันไปมองรุ่นพี่ ซึ่งณกมลที่อยู่ปลายสายก็เลยได้

เห็นอักษรด้วย

“นั่นใคร เพราะแบบนี้ไซ้ใหม่ ธิษฐ์ถึงไม่รับสายมล มลมีปัญหา แต่ ธิษฐ์ก็เลือกที่จะ...”

“มลมีอะไร” ธิษฐ์รู้ว่าคนรักเก่าเป็นคนเอาแต่ใจ ถ้าขึ้นให้พูดทุกอย่างออกมาตอนนี้ คงมีแต่เรื่องที่ทำให้เขากระอักกระอ่วนกับหัวหน้างานมากขึ้น เขาเลยรีบตัดบท

“มีอะไรนั่นหรือ ก็เก็บกวาดสิ่งที่ธิษฐ์ทำเอาไว้ละสิ รู้ไหมว่าตอนนี้ทุกคนกำลังตราหน้าว่ามลแย่งรัฐจากเกรซ ธิษฐ์ต้องทำอะไรสักอย่าง ให้คนอื่นหยุดพูดเรื่องนี้”

ธิษฐ์สูดหายใจเข้าลึก ทั้งที่หัวใจของเขากำลังเปลี่ยนความเจ็บปวดในอกเป็นความโกรธบ้างแล้ว แต่ชายหนุ่มก็ยังข่มกลั้นไว้ เพราะมีคนนอกยืนอยู่ตรงหน้าด้วย

“แล้วมลอยากให้เราทำอะไร”

“รู้งี้ฉันพามลไปเที่ยว เราต้องถ่ายรูปกันสองสามรูป แล้วเดี๋ยวมลจัดการที่เหลือเอง”

ธิษฐ์มองหน้าอดีตคนรักที่เฝ้าแผนการเพื่อรักษาหน้าตัวเองอย่างเหลือเชื่อ ก่อนจะกลืนน้ำลายอันเหนียวหนืดลงคอ เขาอยากขอความเห็นใจจากคนรักเก่าว่า นอกจากเธอจะทำให้เขาต้องตัดสินใจหนีห่างจากกรุงเทพฯ มาไกลแสนไกลแล้ว เธอยังจะใช้เขาช่วยสร้างภาพเพื่อหาความชอบธรรมให้ตัวเองได้กลับไปหาคนรักเก่าอีก มันไม่มากเกินไปหน่อยหรือสำหรับคนที่ถูกบอกละเลิกอย่างเขา

‘เจ็บพอหรือยังมึง ไอ้ธิษฐ์’ ชายหนุ่มถามตัวเองพร้อมใช้สติทั้งหมดที่มีกดตัดสายอีกครั้ง ตามด้วยตั้งค่านล็อกเบอร์โทร. ไปเสียเลย เมื่อทำเสร็จก็เหลือบไปเห็นสายเข้าที่เขาไม่ได้รับเป็นเบอร์ใหม่แปลกตา ชายหนุ่มจึงหันไปหาอักษรที่มองเขาอยู่แล้วพูดขึ้นว่า

“ขอโทษแทนเพื่อนผมด้วยครับ”

อักษรยิ้มแล้วพยักหน้า “เบอร์ขึ้นแล้วเนอะ วันหลังจะได้ไม่ต้องเดินมาเคาะประตู”

“ครับ ขอบคุณมากครับพี่”

“ไม่เป็นไร พี่กลับห้องละ” พุดจบ อักษรก็หมุนตัวเดินกลับเข้าห้องตัวเอง แต่แล้วหญิงสาวก็หันมามองอริษย์อีกครั้ง

“มี...อะไรหรือเปล่าครับพี่”

“ถ้าพรุ่งนี้อยากดื่มเหล้า ให้ออกกร แต่อย่าให้รู้ได้ยินนะ อยู่นอด”

พุดเพียงเท่านั้นแล้วสาวตัวเล็กก็เดินกลับห้องไป ปล่อยให้อริษย์ยืนอึ้งไปอีกพัก แล้วอยู่ๆ เขาก็หัวเราะออกมา หัวเราะแบบที่ซาจริงๆ ไม่ใช่แค่อยากให้คนรอบข้างสบายใจ

ตลอดหลายวันที่ผ่านมา เขาได้ยินคนพุดถึงคุณหมออักษร หัวหน้างานของเขาจากหลากหลายช่องทาง ว่าดีอย่างนั้นดีอย่างนี้ แต่วันนี้ เขาได้ประจักษ์กับตัวเองแล้วว่า หันตแพทย์รุ่นพี่คนนี้มีเหตุผลที่ทำให้คนพุดถึงเธอแต่ในแง่ดีจริงๆ

มือเช้า

กึกกักๆ

เสียงเครื่องซักผ้าทำงานดังขึ้นแต่เช้า ปลุกอธิษฐ์ให้ตื่นขึ้น แสงแดดอ่อนกับอากาศเย็นทำให้ชายหนุ่มต้องพลิกตัวพร้อมขยับผ้าห่มให้กระชับ ก่อนจะลืมตามองไปรอบห้องพักที่เขาอยู่มาเกือบหนึ่งสัปดาห์กลางถนน หายใจยาวออกมา

ตอนอยู่กรุงเทพฯ เมื่อตื่นเขาจะลุกขึ้นทันที มันเป็นสิ่งที่ครอบครัวยึดมา ประกอบกับมีตารางงานและตารางเรียนแน่นเกือบทุกวัน สุดท้ายมันเลยกลายเป็นนิสัย แต่หลังจากเรียนจบ ตารางอันวุ่นวายหายวับไป เขาก็ทำอะไรไม่ถูกอยู่พักใหญ่ แล้วจึงมาอยู่ที่แอ่งсинธุ เขาก็ได้เรียนรู้ว่า อากาศตอนเช้าของที่นี่มันทำให้เขาอยากนอนอยู่บนเตียงไปเรื่อยๆ

“คึกๆๆ แล้วแกตอบเขาไปว่าไง” เสียงคุยดังแว่วมาจากเพื่อนบ้านที่เขาเพิ่งได้ทำความรู้จักไปเมื่อคืน

“ตื่นเช้าเหมือนกันนะเนี่ย” อธิษฐ์พึมพำพร้อมกับลุกขึ้นเก็บที่นอน ก่อนจะหยิบผ้าเช็ดตัวและเสื้อผ้าจากตู้ พอเปิดประตูออกมา เสียงพูดคุย

ของคนข้างห้องก็เสียไป

“เอ่อ อรุณสวัสดิ์ครับ”

รุ่นพี่สาวที่อยู่ในชุดเสื้อยืดสีหวานกับกางเกงขาสั้นที่ทำให้เธอดูเด็กกว่าความเป็นจริงไปอีกหันมามองแล้วตอบว่า

“อรุณสวัสดิ์จะ ตื่นเช้าเหมือนกันนะ”

อริษฐ์รับรู้ได้ว่าเธอมองเขาอย่างแปลกใจที่เขาทักทายเธอ

‘เราพูดอะไรผิดเธอ เจอกันตอนเช้าก็ต้องพูดคำนี้’

“นี่สายแล้วครับ เอ่อ...” อริษฐ์หลุบตามองไปที่เครื่องซักผ้า แล้วก็นึกได้ว่าเขาเองก็มีเสื้อผ้าต้องจัดการเหมือนกัน

“อ้อ น้องยังไม่ได้ติดต่อบ้าที่รับซักรีดเสื้อผ้าใช่ไหม” อักษรถามราวกับรู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ อริษฐ์เลยพยักหน้า

“พอดียังไม่เจอกับป้าสักทีนะครับ เห็นว่าป้าจะต้องไปดูเลหฺลานที่ป่วยเลยงดรับงาน”

“จริงด้วย จ้ะ...เดี๋ยวเอาผ้ามาซักต่อจากพี่ก็ได้ละ ของพี่อีกสับนาทีกี่เสร็จล่ะ”

อริษฐ์ค่อนข้างจะให้ญิงสาวอย่างเกรงใจ แต่ไม่มีทางเลือกอื่นนี้ เขาเตรียมเสื้อผ้ามาใช้แค่สัปดาห์เพราะคิดว่าน่าจะหาคนรับซักรีดได้ ตอนนั้นก็เหลือน้อยลงทุกที ถ้าต้องซักมือเองคงไม่ไหว

“ขอบคุณครับ จ้ะผม...เอ่อ ไปอาบน้ำก่อน”

อักษรยิ้มรับ แล้วหันกลับมาหันพักและหมุน ขณะปากก็คุยกับคนในสายผ่านสมอลทอล์กต่อ

“เออ หมอใหม่ มาได้อาทิตย์หนึ่งแล้ว เป็นรุ่นน้องของรี...วันนี้เธอเตรียมกับการมารับไปกินข้าวในเมือง ไช้ รับน้องๆ อิจฉาละสิที่ฉันมีคนหารักๆ”

แม้จะปิดประตูห้องน้ำแล้ว แต่อริษฐ์ก็ยังได้ยินเสียงพูดคุยอย่างอารมณ์ดีของรุ่นพี่สาวโดยตลอด ดูเหมือนเธอจะเคยชินกับการอยู่ร่วมกับ

คนอื่นเสียจนอริษฐ์คิดว่า ตัวเองเป็นคนประหลาดหรือเปล่าที่ยังเกร็งกับรุ่นพี่อยู่คนเดียว

“เดี๋ยวมีงឹกัน ไ้อริษฐ์” ชายหนุ่มบอกตัวเองอย่างนั้น แล้วเริ่มอาบน้ำแปรงฟัน

ซู!

เสียงพัดในกระต๋ดงขึ้นพร้อมกลิ่นหอมที่โชยมาเตะจมูกคนเพิ่งเดินออกมาจากห้องน้ำ ภาพที่เขาเห็นคือ อักษรกำลังผัดอะไรสักอย่างอยู่ในกระทะไฟฟ้าซึ่งต่อสายไฟโยงมาจากในห้อง กลิ่นผัดหอมมากจนต้องเขาร้องประท้วง แต่พอคิดว่า เมื่อวานเขาซื้อมาแต่อาหารที่ต้องกินให้หมดแล้วทั้งชายหนุ่มก็นึกเสียดายที่ไม่วางแผนให้ดี

‘กินมากับเนื้อเค็มแม่ก็แล้วกัน’ ชายหนุ่มคิด แต่ก็ต้องชะงักเมื่อแม่ครัวสาวซึ่งกำลังเทข้าวสวยใส่ในกระทะหันมามอง แล้วถามว่า

“กินข้าวเข้าด้วยกันไหม”

“เอ่อ...” ความจริงเขาควรปฏิเสธ แต่กลิ่นอันหอมฉุยนั้นทำให้เขาเปลี่ยนใจ

“ครับ เอ่อ ผมมีเนื้อเค็ม แม่ทำให้ เดี่ยวเอามากินเกล็ดด้วยกันดีไหมครับ”

“เยี่ยม! จัรรอแป็บหนึ่ง ใกล้เคียงจละ” อักษรตอบ แล้วหันไปคลุกเคล้าสิ่งที่ผัดอยู่ในกระทะ

อริษฐ์รีบเดินเข้าห้องไปเอาถุงเนื้อเค็มของแม่ออกมา ก่อนจะเดินไปหารุ่นพี่

“แล้วเราจะกินตรงไหนดีครับ”

“ตรงระเบียงนี่แหละ ที่ประจำพวกพี่เลย เวลากรับธิมาก็กินสุกั้กันตรงนี่ประจำ”

“แล้ว...มีอะไรให้ผมช่วยไหมครับ” อริษฐ์ถามอย่างเกรงใจ เพราะกับข้าวอีกฝ่ายก็ทำ จะให้เขายืนดูเฉยๆ คงน่าเกลียดแย่

“เอาโต๊ะญี่ปุ่นมาทางเลยจ๊ะ เอ่อ มันอยู่ตรงประตู เข้าไปเอาเลย”
หญิงสาวสั่งขณะปิดไฟที่กระทะ แล้วเริ่มตักข้าวผัดใส่จาน

อธิษฐ์หันไปที่ประตูก็เห็นโต๊ะญี่ปุ่นพับวางพิงผนังไว้ เขาเลยเดินไปหยิบ แล้วก็ลอบสังเกตภายในห้องพักของรุ่นพี่สาวไปด้วย ห้องก็มีลักษณะเดียวกับของเขา เพียงแต่มีข้าวของมากกว่าตามประสาผู้หญิง แต่ก็ไม่ใช่เยอะเท่ากับห้องของอดีตคนรักที่เขาเคยเห็น

“ทางตรงนี้เลยนะครับ”

“จ๊ะ เอาละ เสร็จแล้ว มารับไปวางเลย”

อธิษฐ์รีบเดินไปรับจานจากรุ่นพี่ พอก้มมองก็ต้องขมวดคิ้ว เพราะกลิ่นหอมชวนกินของอาหารที่โซยมา มันดูขัดแย้งกับบุคลิกของข้าวผัดในจาน

“ข้าวผัดรวมมิตรไง เมื่อวานพี่ได้ผัดกะเพราไข่เยี่ยวม้ามา แต่มันไม่มีผัก พี่เลยเอามาใส่ผักเพิ่ม อร่อยนะ พี่ทำกินหลายครั้งแล้ว วางเลยๆ เดี่ยวพี่ไปหยิบน้ำก่อน”

อธิษฐ์ยกจานไปวางบนโต๊ะ แต่เพราะพื้นที่ระเบียงกว้างกว่าโต๊ะญี่ปุ่นไม่มาก เขาเลยเลือกนั่งลงบนพื้นในฝั่งห้องพักเขา เมื่ออักษรเดินกลับมาพร้อมขวดน้ำและแก้วสองใบ เธอก็นั่งลงตรงข้ามเขาโดยปริยาย

“กินเผ็ดตอนเช้าได้ไหม”

“ได้ครับ”

อักษรยิ้ม “ดี เพราะพี่ชอบกินเผ็ด นี่น้ำ เพื่อทนเผ็ดไม่ไหว”

อธิษฐ์รับขวดน้ำมา แล้วรีบเปิดน้ำใส่แก้วอย่างรู้งาน ขณะอักษรเริ่มกินอาหารเช้าของเธอเลย ชายหนุ่มเทน้ำใส่แก้วทั้งสองใบเสร็จก็ตักข้าวกิน แล้วก็ต้องตาโต เพราะมันอร่อยกว่าที่คิดมาก

‘ต้องบอกว่าอร่อยกว่าร้านขายข้าวหน้าโรงพยาบาลเสียอีก’

“อร่อยไหม” คนทำถาม

อธิษฐ์พยักหน้า แล้วตักกินต่ออีกหลายคำ คนทำเลยยิ้มแป้น ชาย

หนุ่มก็ยิ้มแล้วกินต่อไปเกือบครึ่งจาน

“ที่นั่นนะไม่มีโรงอาหาร ส่วนอาหารที่ขายในตลาดนัดก็รสชาติไม่ค่อยถูกปากคนต่างถิ่นอย่างเรสักเท่าไร ส่วนใหญ่พี่ก็จะซื้อมาปรุงเพิ่มเอง หรือไม่ก็ทำกินเอง มีตู้เย็นที่ห้องใช้ไหม”

“ครับ พี่ซื้อมา แต่เป็นตู้เล็ก” อธิษฐ์ตอบ

“ไม่ใคร่เวฟล่ะ”

“มีครับ”

อักษรชูนิ้วโป้งให้ แล้วพูดต่อว่า “แค่นั้นก็พอสำหรับชีวิตเด็กหอแล้ว ตอนแรกที่รีบกว่านั้นอยู่บ้านมาตลอดก็คิดอยู่ว่าจะเอาตัวรอดได้ไหม”

อธิษฐ์หัวเราะ “ผมเคยไปหอเพื่อนครับ เลย์รู้ว่าถ้ามีไมโครเวฟกับตู้เย็น อย่างน้อยเราก็น่าจะรอด”

“ถ้าซื้อของสดมา แล้วอยากทำกับข้าวก็มายืมกระทะไฟฟ้าพี่ได้ อ้อ พวกผงซักฟอก น้ำยาปรับผ้านุ่ม พี่ซื้อมาแบบขวดใหญ่ อธิษฐ์ก็แบ่งไปใช้ได้”

“ผมซื้อมาเองดีกว่าครับ แค่นี้ให้ใช้เครื่องซักผ้าก็ขอบคุณมากแล้ว พี่ดู...ลงหลักปักฐานมากเลย”

หญิงสาวเลิกคิ้วแล้วตอบทั้งที่ยังยิ้มว่า “ส่วนใหญ่เป็นของเก่าที่พี่ใช้ตอนเรียนที่มหาวิทยาลัยนะ แต่เครื่องซักผ้านี้ธีแนะนำให้ซื้อตอนมาอยู่ที่นี่ เพราะมันสะดวกกว่า ซึ่งก็สะดวกจริงๆ นั่นแหละ”

“พี่อีกแล้ว” ดูเหมือนหัวหน้าที่เขาจะสนิทสนมกับรุ่นพี่มากกว่าที่เขาคิด แต่ก็ไม่ใช้เรื่องไม่ดีหรอก อย่างน้อยก็ทำให้เธอดูแลเขาดีไปด้วย

“กินเนื้อเค็มได้นะครับพี่” ชายหนุ่มเชิญชวนพลางเปิดถุงเนื้อเค็ม เพราะหญิงสาวเอาแต่กินอาหารในจานตัวเองโดยไม่แตะกับข้าวของเขาเลย

“จะ เอ๊ะ เหมือนจะได้ยินเสียงรณะ” มือของอักษรที่เอื้อมมาหยิบเนื้อเค็มซังกไป ใบหน้าจิ้มลิ้มหันไปมองประตูก่อนจะลุกขึ้น อธิษฐ์มองตามคนตัวเล็กที่วิ่งไปที่ประตูห้องซึ่งเปิดระบายอากาศไว้ จากนั้นก็ได้ยินเสียงหญิงสาวตะโกนทักหายไป

“กร ดี มาแล้วหรือ”

“ใช่ ไอ่ธบอกรให้มาเช้าๆ เพื่อแกกับน้องสะดวกจะได้ออกไปกันเลย
ขากลับพวกเราจะได้อีกมากโข”

เสียงคนที่ตอบกลับมาเขาจำได้ว่าไม่ใช่เสียงพีธี แต่ทุกคนที่มาก็เป็น
รุ่นพี่หมด อธิษฐ์เลยรีบลุกแล้วเดินผ่านห้องของเขาเพื่อเปิดประตูไปพบ
ชายหนุ่มทั้งสองคนซึ่งกำลังเดินขึ้นบันไดมา

คนที่เดินนำหน้าขึ้นบันไดมาเป็นคนที่เขาเคยเห็นตอนไปอบรมอยู่ที่
สาธารณสุขจังหวัดครั้งหนึ่ง ได้ยินรุ่นพี่เรียก ‘กร’ ส่วนอีกคนเป็นรุ่นพี่สมัย
เรียนชั้นมัธยม ผู้ชายที่ไม่ว่าใครในรุ่นก็ต้องรู้จัก เพราะไม่ว่าการเรียน กีฬา
หรือแม้แต่การทำงานก็เป็นที่ชื่นชมของครูบาอาจารย์จนกลายเป็นตำนาน

“ไธษฐ์” ชีระทัก

อธิษฐ์ยกมือไหว้ชีระ แล้วเลยไปไหว้กรวิทย์ด้วย

“โห น้องมึงสูงกว่ามึงอีกวะ” กรวิทย์เอ่ย แล้วหันมาหาอักษรพลาง
พูดต่อ

“อย่างนี้แกไม่น่าจะดูแลน้องไหววะหรอ ให้น้องมันดูแลแกยังง่ายกว่า”

“ไอ่กร จันเป็นรุ่นพี่นะเว้ย แล้วนิกินข้าวมายัง”

“ซ้อซาลาเปากินรองท้องมาแล้ว ทำไม มีอะไรให้กินหรือ” กรวิทย์
ย้อนถามอย่างสนใจ พลางเดินเข้าห้องพักของอักษรอย่างคุ้นเคย

ชีระหันไปถามรุ่นน้องว่า “ทำงานมาอาทิตย์หนึ่งแล้วเป็นไง อยู่ได้
ไหม”

อธิษฐ์ยิ้มให้รุ่นพี่ แล้วตอบว่า “ได้ครับพีธี แต่ทำงานยังไม่ค่อยคล่อง
เท่าไร”

“ก็ฝึกกันไป กินข้าวอยู่นี่ ไปกินต่อเถอะ”

อธิษฐ์รับคำแล้วเดินกลับห้องผ่านไปทีระเบียง ก็เห็นกรวิทย์กับชีระ
เดินไปนั่งลงบนเตียงนอนของอักษร ขณะที่เจ้าของห้องก็กลับมานั่งกินข้าว
ต่อ แล้วหันไปพูดกับคนในห้องว่า

“เมื่อเข้าฉันคุยกับกระดิ่ง มันว่าจะชวนพวกเราไปประชุมที่ขอนแก่น พวกแกอยากไปไหม หัววัน”

“ถ้าพวกเราอยากไป แล้วแกลงไปได้เหรอ” กรวิทย์ย้อนถาม ขณะหยิบโน้ตบุ๊กของอักษรขึ้นมาดู แล้วพูดต่อว่า

“ดูสิรีรีอีกละ บ้าเกาหลีมกไปแล้วนะ”

“ก็ไม่มีอะไรทำตอนกลางคืนนี่หว่า เออ ตกกลางหิวไหม เตียวฉันทำอะไรให้กิน”

“ไม่เป็นไร ชร รวบรวมเป็นที่ยืมมือเดียวเลย” ชีระตอบแทน แล้วก็มองหน้าจอกับกรวิทย์ อักษรเลยหันมาพูดกับอชิษฐ์

“เนื้อเค็มอร่อยมาก คุณแม่ทำเองเหรอ”

“ครับ?...”

ชายหนุ่มก้มมองในจานข้าวของหญิงสาวเมื่อเห็นมีเนื้อเค็มของเขาอยู่ จึงตอบว่า “ครับ แม่ทำเองทั้งหมดเลย เอาไว้วันหลังให้แม่ทำมาอีก”

“ขอบใจจ้ะ เอ่อ เจ้าพวกนี้มาแล้ว สงสัยต้องกลับมาซักผ้าตอนเย็นแล้วละ หรือไม่ก็พรุ่งนี้เลย”

“ได้ครับ ไม่มีปัญหา”

หลังจากนั้นทั้งคู่ก็ไม่ได้คุยอะไรกันอีกกระทั่งกินเสร็จ อชิษฐ์อาสาล้างจานให้ อักษรเลยเดินเข้าห้องไปยื่นคุยกับกรวิทย์และชีระ

“กว่านี้ห้องมึงใช้ได้” กรวิทย์เอ่ยออกมาขณะที่ชีระขับรถเล่นออกจากโรงพยาบาลแอ่งสินธุมาได้ระยะหนึ่ง หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจเลี้ยงรับน้องกรวิทย์กับชีระที่พาอักษรและอชิษฐ์มาส่งที่โรงพยาบาลในตอนเย็น ตอนแรกอักษรอยากให้ชีระกับกรวิทย์นอนค้างที่นี่ แล้วค่อยกลับพรุ่งนี้เช้า อชิษฐ์ก็เห็นด้วย แต่ทั้งสองคนบอกว่ามีธุระวันอาทิตย์จึงตัดสินใจขับรถกลับเลย

“ชิษฐ์เป็นคนมีความตั้งใจ เท่าที่ดูก็น่าจะอยู่ที่นี้ได้ไม่นานนะ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น ภูหมายถึง น้องมันใช้ได้ ดูเหมาะกับไอ้ชร”

คราวนี้คนขับรถถึงกับเหลือบมองหน้าคนรัก แม้ว่ากรวิทย์จะได้รับฉายามาตั้งแต่สมัยเรียนว่า ‘พ่อสื่อมือทอง’ ช่วยใครก็สำเร็จทุกราย แต่ก็วางมือมาตั้งแต่เรียนจบ แล้วเรื่องของอักษรกับอธิษฐ์มันก็ยังเร็วเกินไป หรือเปล่าที่จะพูดว่าพวกเขาเหมาะสมกัน

“มองรูปแบบนี้หมายความว่าไง ไม่เชื่อมือกูเหรอ ถึงจะไม่ได้ช่วยใครมานาน แต่กูก็ยังมีเซนส์ตินะเว้ย”

ธีระยกมุกปากขึ้นแล้วเอ่ยว่า “ก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่ เพียงแต่เราไม่คิดว่าอธิษฐ์จะพร้อมเริ่มต้นกับใครใหม่ได้หรอก แผลมันยังสดเกินไป”

กรวิทย์ขมวดคิ้วอย่างครุ่นคิดแล้วถามว่า “จบไม่สวยขนาดนั้นเลยหรอวะ”

“ก็ผู้หญิงมาขอเลิกเพราะว่าจะกลับไปหาคนรักเก่าในคืนก่อนวันจับสลาก”

“...แล้วไปใช้ทุนกับคนนั้น?”

พอธีระพยักหน้า กรวิทย์ก็ตรงออกมาว่า “กรรมเวร”

“อีกอย่างเราคิดว่า ขรเองก็คงยังไม่อยากมีใครหรอก กรก็รู้นั่นว่า ขรนะฝังตัวอยู่นี้ ไม่ยอมกลับบ้านเพราะอะไร”

“รู้น่า ไอ้เหี้ยนั่น พุดถึงที่ทักของขึ้น”

“เพราะงั้น ปล่อยสองคนนั้นไปเถอะนะ” ธีระสรุป

ไม่ใช่เขาไม่เชื่อฝีมือจับคู่ของกรวิทย์ แต่ในสายตาธีระ ทั้งเพื่อนและรุ่นน้องน่าจะต้องการเวลาอีกสักพัก เพื่อให้หัวใจเข้มแข็งพอที่จะเปิดรับใครอีกครั้ง

“นี่มึงกำลังห้ามกู?”

ธีระยิ้มนิ่งโดยไม่ตอบ กรวิทย์เลยยกมือกอดอก แล้วถอนหายใจยาว

“มันก็ได้หรอก...”

ธีระเกือบจะโล่งใจอยู่แล้วที่เกลี้ยกล่อมกรวิทย์ได้สำเร็จ แต่พ่อสื่อคนเก่งกลับพูดทำลายความหวังของเขาว่า

“แต่กูเชื่อว่าเซนส์กูไม่ผิด”

“เฮ้อ”

“มึงจะไม่ช่วย?”

“เราเคยไม่ช่วยกรเธอ”

กรวิทย์ยิ้มกว้างอย่างพอใจ ก่อนจะมองไปยังท้องฟ้าที่กำลังมืดลง
แล้วประกาศอย่างมั่นใจว่า

“เชื่อมือกูเถอะนะ เพื่อนเราจะได้มีคนอยู่ช่วยงานไปตลอดชีวิตไง”

ปรัมปรา

“หมอชร ออกไปช่วยหน่อยเถอะ”

อักษรละลายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ไปมองคนพูด ไม่ต้องถามก็รู้ว่าใครทำให้พีจิตรมีสีหน้าหงุดหงิดได้ขนาดนี้ แต่เธอก็ยังแกล้งทำเป็นไม่รู้แล้วถามว่า

“ช่วยอะไรคะพีจิตร”

“ก็หมอชิษฐ์นะสิ ยัง Bite^๖ ไม่เสร็จเลย นี่ก็ชั่วโมงกว่าแล้ว”

‘ก็เคสแรกเลยนี่นา’ อักษรคิดอย่างเห็นใจรุ่นน้อง พลังพยักหน้าแล้วตอบผู้ช่วยว่า

“เดี๋ยวชรไปดู ขอเซฟงานก่อนนะพี”

จิตรพยักหน้า แล้วเดินออกจากห้องพักไป อักษรหันมาตรวจรายงานประจำเดือนที่เธอเพิ่งทำเสร็จ แล้วสั่งพิมพ์รายงานออกมา จากนั้นจึงลุกขึ้น

^๖ ไบต์ ย่อมาจาก Bite Registration หมายถึงขั้นตอนการลอกเลียนการสปันบนกับพื้นล่างของผู้ป่วย

พร้อมล้วงเอาหน้ากากอนามัยที่อยู่ในกระเป๋าเสื้อกาวันมาใส่

ในห้องคลินิกมีญูนิตที่เปิดใช้งานได้แค่ญูนิตเดียว ผู้ป่วยที่นอนอยู่บนเตียงเป็นหญิงชราที่เธอคุ้นหน้าดี ในขณะที่หมอมดมซึ่งทำงานที่โรงพยาบาลมาได้เกือบสามสัปดาห์กำลังชะมักเข้มน้อยกับการใช้เกียงสนไฟ แล้วนำมาปาดหน้าขึ้นงานซี่ผึ้งซึ่งดูอย่างไรก็น่าจะไม่ใช่ Oc-Rim^๑ ที่ถูกต้องเลย

“เป็นไงมั้งธิดุ”

อธิดุหันมามองเธอแล้วตอบว่า “เกือบได้แล้วครับพี่”

อักษรมองขึ้นงาน แล้วหันไปยิ้มให้คนไข้ เธอรู้ดี การพูดว่า ‘ไม่ได้’ หรือ ‘ช่วยหน่อยครับ’ มันยากสำหรับเด็กจบใหม่หลายคน อีก็ักส่วนหนึ่งแต่หลักๆ น่าจะเพราะกลัวโดนดู หรือไม่ก็กลัวรุ่นพี่รำคาญ และอาจจะต้องเสียหน้ามากขึ้น ถ้ารุ่นพี่ปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ

“ไ้คะป้าลิม เลิกกินหมากถาวรหรือยัง”

ป้าลิมยกมือไหว้เธอ แล้วส่งยิ้มให้อย่างสนิทสนม ป้าลิมเป็นคนไข้ที่เตรียมช่องปากหลายอย่าง ทั้งถอนฟันและตัดแต่งกระดูกจึงต้องมาพบหมอหลายครั้งจนคุ้นเคยกัน

“เลิกแล้วจ๊ะ กลัวหมอไม่ใส่ฟันให้”

อักษรยิ้มแล้วถามต่อว่า “นอนนานๆ มีนหัวโหมคะ เดี่ยวหมอปรับให้หน่อยไหม”

หญิงสาวรู้ว่าอธิดุมองอยู่ พอคนไข้พยักหน้า เธอจึงหันไปสบตาอธิดุ ชายหนุ่มจึงหลบให้เธอเลื่อนเท้าไปแตะสวิตช์ปรับเบาะที่นั่ง เธอปรับให้ปากคนไข้อยู่ในท่านั่งหลังตรงพร้อมกับยกระดับเก้าอี้ให้สูงกว่าระดับปกติ

“บัวนปากได้นะคะ”

^๑ OC-RIM อ่านว่า อ็อกกริม ย่อมาจากคำว่า Occlusal Rims หมายถึงแท่นกัดซึ่งทำจากซี่ผึ้ง มีลักษณะโค้งงอตามสันเหงือก ซึ่งแท่นกัดจะทำหน้าที่จำลองความยาวในแนวตั้งของโบทันขึ้นมาใหม่ ในกรณีที่ผู้ป่วยสูญเสียฟันไปทั้งหมดและต้องทำฟันปลอมทั้งปาก

ป้าลืมหันไปบ้วนปาก อักษรจึงหันมาพูดกับหมอรุ่นน้องว่า
“เวลาไปตีให้คนใช้นั่งจะไ้ต้ง่ายกว่านะ แล้วนี่ปรับเพลน^๔ อ้อกริม
ฟันบนได้แล้วเหอ”

“ผมว่ามันพอได้แล้วครับ เลยมารปรับเพลนฟันล่าง”

อักษรหันไปมองชิ้นงานฟันบน แล้วหันไปดึงถุงมือจากกล่องมาสวม
ใส่มือ จากนั้นก็หยิบชิ้นงานมาดู

“นั่นเดียวที่ขอคุณหน่อยนะ”

“เอ่อ...ได้ครับ”

อักษรหยิบชิ้นงาน แล้วหันมาส่งยิ้มให้คนไข้ “ป้าลืมหะ อ้าปากให้
หมอคุณหน่อย”

เมื่อคนไข้อ้าปากกว้าง เธอจึงใส่ชิ้นงานเข้าไป และเริ่มกดชิ้นงานใน
ปากคนไข้

“เจ็บตรงไหนไหมคะ”

“ไม่จ้ะ”

เมื่อคนไข้พูดอย่างนั้น เธอก็เริ่มตรวจสอบว่า ชิ้นงานพอดีกับปาก
คนไข้หรือเปล่า และพบว่าปัญหาของชิ้นงานยังไม่ได้แก้ไขเลย

“เวลาลองอ้อกริม สิ่งแรกที่ต้องดูคืออะไร ธิษฐ์”

“เพลนครับ” ชายหนุ่มตอบ

“ไม่ใช่จ้ะ เราต้องตรวจสอบความขรุขระของชิ้นงาน เพราะมันจะทำให้
คนไข้เจ็บ ถ้ามีตุ่มหรือไม่เรียบ จากนั้นก็ดูขอบทุกขอบว่ามีขอบคม หรือจุด
ที่อาจจะขัดกับสันเหงือกหรือเปล่า ถ้าใส่เข้าไปในปากแล้วต้องทำยังไงต่อ”

^๔ เพลน เป็นคำเรียกย่อมาจาก Occlusal Plane หมายถึง แนวการกัดสบฟันซึ่งได้จากการวัดระนาบกับลักษณะกายวิภาคของใบหน้าผู้ป่วย และถ่ายทอดมายังแนวการกัดสบของแท่นกัดบนและล่าง เมื่อถึงเวลาต้องเรียงฟัน ก็จะต้องอิงตามแนวนี้ ดังนั้นหากแนวการกัดสบของแท่นกัดถูกทำให้ระนาบเปลี่ยนไปภายหลัง ก็จะทำให้ฟันปลอมที่เรียงขึ้นใหม่ไม่ได้แนวระนาบที่ถูกต้อง ทำให้หน้าไปใช้งานไม่ได้

“ดูขอบว่ามันเกินหรือเปล่าครับ”

ชายหนุ่มตอบด้วยดวงตาฉายแววว่าเขาเข้าใจ จริงๆ สิ่งที่อักษรบอกมันเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่เด็กจบใหม่แทบทุกคนมักจะไม่ว่า เพราะตอนอยู่ในคณะ เราทำชิ้นงานเองทุกขั้นตอน เราจะได้เรียนรู้ดี แต่เมื่อมาอยู่โรงพยาบาล ชิ้นงานพวกนี้จะถูกทำจากแล็บ ซึ่งบางครั้งชิ้นงานก็เชื่อว่าจะได้มาตรฐานทุกครั้ง

“ใช่ แล้วก็กัดด้วยมือเรา ถ้าเพื่อตรวจสอบว่าคนไข้เจ็บไหม ก็กัดพร้อมกันทั้งซ้ายและขวา ไหล่จากฟันหลังมาฟันหน้า...หมอมขออดดูหน่อยนะคะป้าลิ้ม เจ็บไหมคะ”

พอโดนถาม คนไข้ก็ยกมือโบกแทนคำตอบ อักษรจึงสอนอีกว่า

“ถ้าเจ็บด้วยมือเราแสดงว่ามีจุดค้ำแน่นนอน เราต้องหาจุดค้ำแล้วแก้ออก”

“แต่ตั้งแต่ตอนเป็นฐานฟันชั่วคราวเลยเธอครับ” ชายหนุ่มถามแทรก อักษรยิ้มใส่ตาคนถามแล้วอธิบายว่า “ใช่จ๊ะ เราต้องแก้ เพราะถ้าคนไข้ยังเจ็บ เขาก็จะกัดสบไม่สบาย แล้วเราจะหาเพลนที่แท้จริงได้อย่างไร แล้วก็ต้องจำหรือมาร์กเอาไว้บน Cast^๕ ด้วยว่าตรงบริเวณนี้มีส่วนค้ำ ตอนได้รับชิ้นงานจริงมาจะได้แก้ถูก แต่กรณีนี้ไม่ต้อง”

อธิษฐ์พยักหน้า อักษรเลยหันมามองหน้าคนไข้แล้วถามต่อว่า

“หลังจากนั้นดูอะไร”

“เพลนครับ” ชายหนุ่มยังคงตอบคำเดิมจนอักษรส่ายหน้า

“เราต้องดูความอูมนูนก่อน เพราะชิ้นงานที่แล็บทำส่งมาอาจไม่ได้เหมาะกับช่องปากคนไข้ทุกคน เห็นไหม มันทำให้ปากคนไข้อูมมากไป”

“ครับ อย่างนี้ก็ต้องแต่งแวกซ์ก่อนใช้ไหม”

^๕ Dental Study Cast หรือเรียกสั้นๆ ว่า Cast (แคสต์) คือปูนที่ถอดแบบโครงสร้างฟันของผู้ป่วย

อักษรพยักหน้า พลังตั้งขึ้นงานออกจากปากคนไข้ แล้วเอื้อมหยิบอุปกรณ์มาปาดขี้ผึ้งออกอย่างชำนาญ ไม่ถึงนาที เธอก็เอาชิ้นงานกลับเข้าปากคนไข้อีกครั้ง แล้วถามคนไข้ว่า

“สบายปากขึ้นไหมคะ”

“ดีกว่าเดิมมากเลยหมอ”

พอได้ยินอย่างนั้น อักษรก็ไปที่กระจกซึ่งแขวนไว้ด้านข้างยูนิท แล้วบอกว่า

“ลองส่องกระจกดูสิคะ อูมุนขนาดนี้พอใจไหม”

ป้าลิมหยิบกระจกมาส่องตามที่บอก อักษรก็สังเกตจากสีหน้าท่าทางได้ว่าคนไข้พอใจ เธอจึงหันไปสั่งนิตซึ่งทำหน้าที่ผู้ช่วยทันตแพทย์ว่า

“นิตจะ พี่ขอ fork plate หน่อย”

“นี่ค่ะพี่” ผู้ช่วยที่ยืนอยู่ไม่ไกลถึงลิ้นชักหยิบแผ่นพลาสติกออกมาส่งให้อักษร

หญิงสาวรับมา แล้วจับด้านที่มีลักษณะเหมือนเกือกม้าสอดเข้าไปทับกับหน้าตัดของอวัยวะ แล้วหันมาหาอริษฐ์ที่มองการกระทำของเธอ พลังอธิบายว่า

“ที่นี่ไม่มี Facebow^{๑๐} เราเลยใช้เพลตแทน แล้วให้สังเกต...”

อักษรสอนไปพลังยิ้มให้คนไข้ไปด้วย เพราะไม่ต้องการให้คนไข้รู้สึกว่าการกำลังเป็นหนูทดลอง แต่ถ้าจะให้เธอช่วยหม่อใหม่แบบแค่ให้เสร็จๆ ไปโดยไม่สอนเลย มันก็เสียของไปหน่อย อริษฐ์เป็นคนฉลาด ไม่ต้องดูจากผลการเรียนหรอก แค่เขามองเธออย่างตั้งใจแล้วพยักหน้า ก็ทำให้อักษรรู้สึกคุ้มค่าที่ได้สอน

“...ที่นี้พอเราทำฟันบนจนได้เพลนแล้ว เราถึงจะแก้อวัยวะล่างให้

^{๑๐} Facebow คืออุปกรณ์ถ่ายทอดความสัมพันธ์ของขากรรไกรบนกับฐานกะโหลก (Base of Skull)

แนบ มาลองดู”

อริษฐ์ก้าวมาแทนที่อักษร แล้วนำชิ้นงานพันล่างใส่เข้าไป และพบว่า เขาปาดขี้ผึ้งออกมากไป อักษรเลยต้องสอนวิธีการเติมขี้ผึ้งและปรับระนาบให้จนเสร็จ

“วันนี้หนานหนอยนะคะป้าลิม ขึ้นตอนนี้สำคัญมากเลย ถ้าทำดีแล้ว ฟันปลอมก็จะสวยเหมือนได้ฟันชุดใหม่” อักษรพูดติดตลกจนคนไข้หัวเราะตาม พलगยกมือไหว้อักษรแล้วลงจากยูนิตโดยเธอช่วยเป็นหลักให้

“จะ คนแถวบ้านที่ใส่ฟันกับคุณหมอไป สวยทุกคนเลย ฉันเชื่อมือหมอ”

“ฉันก็ช่วยบอกต่อๆ กันด้วยนะคะว่ามาทำฟันปลอมที่โรงพยาบาลนะฟรีน้ำ ไม่ต้องไปเสียเงินให้หมอกระเป๋า”

“บอกแน่นอนจ๊ะ ไปก่อนนะหมอ หมอหล่อก็สู้ๆ นะ”

อักษรหันไปมองหมอหล่อที่ตอนนี้ท่าทางจะเหนื่อยล้ามาก เพราะกว่าจะจบเคสนี้ก็เกือบสองชั่วโมง แม้ส่วนหนึ่งจะช้าเพราะต้องสอนเขาด้วยก็ตาม

“นับตรนดะป้า ครั้งหน้ามาแล้วเดินมาที่ห้องฟันเลยน้ำ ไม่ต้องไปนั่งรอข้างหน้า” นิดอธิบายพलगยื่นบัตรนัดสีม่วงให้แก่คนไข้ แล้วพาเดินออกจากห้องคลินิก

“เก็บเลยนะคะหมอ” จิตรถาม

หมอทั้งสองคนเลยเดินห่างจากยูนิต อักษรถอดถุงมือและมาสก์ตามด้วยเลื่อการ์น อริษฐ์ก็ทำตามและหยิบแฟ้มเดินตามเธอไปที่ห้องพักแพทย์

ความเงิบเกิดขึ้นระหว่างที่ชายหนุ่มนั่งบันทึกในประวัติผู้ป่วย อักษรเองก็หยิบรายงานที่เธอส่งพิมพ์ไว้ขึ้นมาอ่าน กระทั่งอริษฐ์เขียนบันทึกเสร็จจิตรก็เดินเข้ามาพร้อมชิ้นงาน

“ฟันที่ขึ้นงานให้แล้วนะคะ ส่วนนี้เป็นไบแล็บ คุณหมอเขียนเสร็จก็ใส่ถุงได้เลย”

“ขอบคุณครับ”

ขณะอธิษฐ์ยังพูดไม่จบ จิตรก็หันไปหาอักษร แล้วถามว่า “คนไข้หมดแล้ว พี่เก็บห้องเลยนะคะ”

“คะพี่ เอ่อ อย่าลืมเอาเวชระเบียนไปคืนด้วยนะคะ ครั้งที่แล้วมีตกหล่นของบางคนอยู่ที่ฝ่ายเรา พอตีคนไข้ต้องมาห้องฉุกเฉินตอนดึก เลยหาซาร์ตกันวุ่นเลย”

“คะ เดี่ยวพี่จะเตือนนิดให้เอาไปคืน”

เมื่อจิตรออกไป อธิษฐ์ก็เขียนใบส่งแล็บเสร็จพอดี เขาจึงถามว่า

“พี่รู้ได้ยังไงว่าควรตัดแวกซ์แคไหนครับ”

อักษรหันไปสบตารุ่นน้องแล้วตอบว่า “พี่ฟังเสียงคนไข้พูด”

“ครับ?”

“ตั้งแต่คนไข้เข้ามาในคลินิก น้องได้คุยกับคนไข้ไหม คุยแบบคุยยาวๆ นะ”

อธิษฐ์กะพริบตา แล้วตอบว่า “ผม...ไม่ได้คุย”

อักษรยิ้ม “พินนอกจากใช้บดเคี้ยว มันยังช่วยในการออกเสียงด้วยการทำฟันปลอมให้สวยเป็นร่องรอง เพราะถ้าทำให้คนไข้กลับมาพูดได้ด้วยเสียงปกติ ฟันปลอมก็จะสวยเอง”

“ดังนั้น พี่ถึงต้องคุยกับคนไข้ เพื่อให้เขาพูดเยอะๆ เหรอครับ”

“ใช่จะ ยิ่งเขาพูดเยอะ เขาก็จะไม่เกร็ง พอหายเกร็ง เราก็จะหาเพลนที่เหมาะสมกับเขาได้ หากความอึดอัดที่เหมาะสมได้ ที่สำคัญ มันทำให้คนไข้เริ่มเรียนรู้ว่า เมื่อเขาใส่ฟันปลอม เสียงของเขาจะประมาณนี้ คนไข้ฟันปลอมมาหาเราถึงห้าครั้ง ถ้าเราฝึกเขาแต่แรก ตอนที่เขาได้ชิ้นงานจริงไป เขาก็จะสามารถเรียนรู้ที่จะอยู่กับฟันชุดใหม่ของเขาได้ด้วยตัวเอง ไม่ใช่ได้ไปแล้วเอาฟันปลอมไปปาหัวหมาแตก”

อักษรตั้งใจพูดให้ชายหนุ่มขำ แต่อธิษฐ์กลับไม่ขำ เขามองเธออย่างไม่แน่ใจ แล้วถามว่า

“พี่เรียนเรื่องนี้ที่ไหนครับ”

“เรียนจากที่ทำนี่แหละ ถ้าเราช่างสังเกต ทุกอย่างมันมีหลักการของมัน นี่เคสแรกเอง ลู๊ๆ นะ ทำไปสักร้อยเคสก็เก่ง”

ดวงตาของชายหนุ่มเบิกกว้าง ขณะที่อักษรหัวเราะซ้ำ แล้วหันไปทำงานต่อ อริษฐ์เองก็ไม่พูดอะไรอีก พอจิตร์กับนิตเข้ามา ชายหนุ่มก็เดินออกไป ซึ่งการกระทำนี้ไม่ได้เกิดขึ้นครั้งแรก แต่จะเป็นทุกครั้งที่ปิดคลินิก แทนที่อริษฐ์จะนั่งรวมกันในห้องนี้ เขากลับเดินออกไปเลย

“ไม่ว่าทำอย่างนี้เลยน้ำ อย่างนี้พี่จิตร์ก็ยังไม่ชอบหน้ามากขึ้นไปอีก” อักษรคิด

“พี่ไม่ไหวแล้วนะหมอ” จิตรเอ่ยขึ้น จนอักษรต้องเหลือบมองประตูลงแล้วพูดเสียงปนขำว่า

“ไม่ไหวอะไรพี่”

“ก็หมออริษฐ์นะสิ ทำงานก็ช้า แถมบางอย่างก็จู้จี้เกินไป เมื่อเข้ากับบอกให้พี่ฉีกถุงเครื่องมือใหม่ เสียของนะหมอ”

อักษรฟังทั้งรอยยิ้ม เพราะรู้ว่ารุ่นน้องสั่งให้ฉีกห่อใหม่ทำไม ก็พี่จิตร์นะ บางครั้งก็ชอบลืมหืมว่าใส่ถุงมืออยู่ พอรีบๆ ก็เลยเดินไปหยิบซองของปลอดเชื้อมาฉีกเอง ทั้งที่เรียกนิตมาฉีกให้ก็ได้

“หมอมาก็อยากให้มันปลอดเชื่อนั่นแหละพี่”

จิตร์ทำหน้ามึน แต่ก็ยังบ่นอุบต่อ “แหม มันก็น่าจะหยวนๆ กันได้มือพี่ก็ได้สกปรก นิตมันก็กำลังสกรีนคนไข้อยู่ด้านนอก ถอดถุงมือแล้วใส่ถุงมือไปมามันยุ่งจะตาย”

อักษรลอบถอนหายใจ จิตรเป็นผู้ช่วยทันตแพทย์ที่เก่ง และคล่องตัวมาก เสียอย่างเดียว บางทีพี่แกก็ข้ามขั้นตอนไปหน่อย ตอนอักษรเริ่มทำงานแรกๆ เธอต้องใช้หลายวิธีเพื่อป้องกันไม่ให้พี่จิตร์ทำแบบนั้น ตอนนั้นถ้าทำงานกับเธอ พี่จิตร์ก็จะวัง แต่พอเข้าทำงานกับหมอใหม่ก็เอาอีก กลับไปใช้นิลัยเดิม

“เอาน่าพี่ ปรับๆ กันไปนะ หมอเขาก็ตั้งใจดี เห็นไหมอยู่มาจะครบเดือนแล้ว ยังไม่บ่นสักคำ”

“แต่หมอเขาไม่คุยกับพวกหนูเลยนะพี่ชร หน้าตาก็หล่อ แต่ไม่มีมนุษยสัมพันธ์ ข้าวกลางวันก็ไม่กินด้วยกัน จะบอกว่าไม่มีครัวที่ห้องก็ไม่ได้หรอก พี่ชรเองก็ไม่มี ยังทำอาหารมากินด้วยกันได้ พวกพี่แก๊วแซวว่า หมอคงอกหักกะมั้งเลยมาพักใจที่นี่ หน้าตาก็อมทุกข์ อมทุกข์” นิดที่เอาผ้าก๊อชมานั่งพับบนโซฟาเล่า

“เขาอาจจะชินเราก็ได้ เขาเป็นผู้ชายนะ โดนผู้หญิงล้อมรอบตั้งสามคน” อักษรพยายามเปลี่ยนประเด็น เพราะความจริงก็เป็นอย่างที่พวกพยาบาลคิดนั่นแหละ ตั้งแต่เห็นอธิษฐ์ทะเลาะกับแฟนทางโทรศัพท์ที่ในวันนั้นบรรยาการรอบตัวหมอรุ่นน้องก็ดูไม่น่าเข้าใกล้

“พี่ว่า เดี่ยวก็คงลาออก ทำไมนะ ทำไมเราไม่ได้หมอย่างหมอชราเยอะๆ ชาวบ้านรักตาย”

อักษรหัวเราะแก่เขิน แม้จะดีใจที่เธอเป็นที่รักของชาวบ้านและเพื่อนร่วมงาน แต่ก็ไม่แฟร์กับรุ่นน้องที่เพิ่งมาใหม่เท่าไร ถ้าจะบอกว่าเขาไม่ใช่หมอที่ดี

“พวกเราพนันกันด้วยนะพี่ชร ว่าหมออธิษฐ์จะอยู่ได้กี่เดือน ตอนนั้นคนที่พนันว่าอยู่ได้เดือนเดียวกำลังร้อนใจเลยล่ะ กลัวเสียเงินเพราะก็จะครบเดือนแล้ว แต่หนูลงขันพนันไว้ที่สามเดือน ค่อยยังชั่วหน่อย”

จิตรพยักหน้าเป็นการเอออออีกด้วยว่า เธอก็พนันไว้ที่เวลาเท่านั้นเหมือนกัน อักษรมองลูกน้องทั้งสองคนที่ไม่มีความเชื่อถือในตัวหมอใหม่ซึ่งไม่ได้แตกต่างจากความคิดเธอเท่าไรพลงเอยว่า

“จริงๆ ถ้าได้หมอจากมอต่างจังหวัดมาอยู่ที่นี้ก็จะเข้ากันได้ง่ายกว่านี้ละมั้งคะพี่ อาจจะมียึดเพราะปรับตัวง่ายกว่า”

ครี๊ด!

เสียงประตูเปิดออกทำให้กลุ่มเม้าท์มอยสะดุ้งเฮือกแล้วหันไปมอง

ประตูห้องพักที่เปิดออก แล้วอริษฐ์ก็เดินเข้ามา ทั้งเธอ จิตร และนิต มองหน้ากัน พลังส่งสายตากามไถ่ว่ามีใครรู้ใหม่อริษฐ์มาตั้งแต่เมื่อไร แต่ไม่มีใครตอบ ชายหนุ่มเดินไปคว้ากระเป๋าแล้วพูดว่า

“ผมขออนุญาตกลับบ้านพักก่อนได้ไหมครับพี่”

น้ำเสียงที่ถามของอริษฐ์ยังคงเป็นปกติ อักษรเลยยิ้มรับ

“ได้สิ ไม่มีอะไรแล้วนี่ แต่เดี๋ยวพี่จะเข้าประชุม...”

“งั้นถ้ามีคนใช้ตัวนก็ให้คนไปตามผมได้ครับ ผมอยู่ที่บ้าน”

“จ๊ะ งั้น...กลับดีจ้ะ”

“บ้านอยู่แค่นี้ก็ไม่ว่าจะกลับไม่ได้ยังไง โธ่ ไอ้ชเรอ้ย!” อักษรด่าตัวเองในใจที่แสดงพิรุณไปจนได้ ขณะรับไหว้อริษฐ์ แล้วมองเขาเดินออกจากห้องไป

“เขาได้ยินหรือเปล่า” จิตรถามหน้าตาตื่น

อักษรอยากจะทำแต่ขำไม่ออก เพราะถ้าเขาได้ยินจริง เธอเองก็ช่วยเหมือนกันที่ร่วมวงนินทาเขาลับหลัง

“ไม่ได้ยินมั้งพี่ เราก็คงไม่ได้พูดเสียงดังนะ เขาเพิ่งเปิดประตูเข้ามาเอง” นิตแย้งเข้าข้างตัวเองด้วยสีหน้าไม่แน่ใจ

“เอาเถอะ ชรไปประชุมนะ ฝากห้องด้วยนะคะ”

“ค่ะหมอ”

กว่าอักษรจะประชุมคณะกรรมการบริหารเสร็จก็เย็นเลย คุณหมอสาวเดินออกจากห้องประชุมด้วยสีหน้าเซ็งสุดๆ ประชุมกันยาวนาน แต่ก็พูดวนอยู่แต่ประเด็นเดิม เรื่องบ้านพักที่ไม่เคยพอ การขอใช้รถราชการที่จ่ายคิวน้ำซ้อนกัน จริงๆ เธอไม่ควรต้องมารับรู้เรื่องพวกนี้เลย แต่ก็นั่นละ การเข้าร่วมประชุมไม่ใช่แค่การจัดการกับปัญหาอย่างเดียว แต่เป็นการแสดงตัวตนว่าเธออยู่ตรงนี้ หากวันใดเธอมีปัญหาบ้าง ก็จะได้มีสิทธิ์มีเสียงเรียกร้องหรือต่อรองเพื่อแผนกและผู้ที่บังคับบัญชาของเธอเหมือนกับที่ฝ่ายอื่นทำอยู่

ตอนนี้เหมือนกัน

“วงนอนซะมืด” อักษรบนนั่งมั่งาขณะเดินลากเท้าที่เริ่มหนักขึ้นกลับบ้านพัก

ห้องพักข้างห้องเธอเงียบกริบ หญิงสาวยังติดใจว่าชายหนุ่มได้ยินสิ่งที่เธอพูดหรือเปล่า แต่ก็ไม่กล้าถาม กะว่าจะลองดูเท้าที่ไปก่อน ถ้าเขาไม่ติดใจอะไร เธอก็จะทำเนียนไม่พูด ใจหนึ่งก็เสียใจที่ไปปามาสเขา แต่อีกใจก็คิดว่า เธอไม่ผิดที่จะคิดอย่างนั้น เพราะมันคือความจริง

ทันตแพทย์ที่เรียนจบจากมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่มักจะอยู่โรงพยาบาลชุมชนไม่ยัดอยู่แล้ว เพราะปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่ไม่คุ้นเคยไม่ได้ ความเคยชินกับความสะดวกสบายอีกอย่างหนึ่งละ สภาพแวดล้อมก็ไม่มีสิ่งบันเทิงเริงรมย์ แล้วยังเรื่องอาหารการกินอีก นี่ยังไม่นับเรื่องบรรยากาศภายในสถานที่ทำงาน ทั้งหมดจึงทำให้อัตราการลาออกจากราชการของทันตแพทย์จบใหม่สูงขึ้นทุกปี

‘ถ้าไม่ได้เป็นจริงอย่างว่าก็ไม่เห็นต้องโกรธนี่’ อักษรสรุปกับตัวเองในที่สุดขณะเดินออกจากห้องน้ำ แล้วก็ต้องชะงักเมื่อเห็นหมอรุ่นน้องมายืนจังก้าวอยู่ตรงระเบียบงิโล่ประตูทางเข้าห้องพักของเธอ

“มีอะไรหรือเปล่า เน็ตใช้ไม่ได้เหรอ” อักษรกลั่นใจถามไป

“เน็ตใช้ได้ครับ”

‘อ้าว แล้วมายืนจ้องหน้าเราทำไม’

“ผมจะถามพี่ว่า ตั้งแต่อาทิตย์หน้าให้ผมไปออกหมู่บ้านพร้อมพี่ได้ไหม”

“หา?”

อริษฐ์ขมวดคิ้ว แต่ยังพูดด้วยกิริยาสุภาพต่อ

“ผมอยากลงพื้นที่กับพี่ครับ ทำงานมาเกือบเดือน ผมเห็นคนไข้มารักษาที่โรงพยาบาลน้อยมาก ถ้าไม่มีเคสใส่ฟัน ตอนเช้าก็แทบไม่มีคนไข้เลย ผมเลยอยากลงพื้นที่ด้วย เอ่อ เพื่อจะช่วยพี่ได้บ้าง”

อักษรยอมรับว่าประหลาดใจมาก ก่อนจะรู้สึกที่ตามมา เธออาจมอง
รุ่นน้องของเพื่อนสนิทผิดไปก็ได้

‘บางทีเขาอาจจะกำลังเศร้าเกินกว่าจะอยากมีปฏิสัมพันธ์กับใคร’

“ได้ไหมครับพี่” ชายหนุ่มถามย้ำเมื่อเห็นเธอเงียบไป

“น้อง...เอ่อ ชีโมเตอร์ไซค์เป็นไหม”

อริษฐ์ส่ายหน้า นั่นทำให้หญิงสาวต้องคิดหนัก

‘ปกติเราขี่มอเตอร์ไซค์ไปคนเดียว และน้องเขาก็...ตัวใหญ่ ถ้าให้ซ้อนท้าย
ไปด้วยจะไหวไหมนะ’

“ไม่ได้หรอกครับ”

“ตะ...ได้นะ โอเค ลองออกด้วยกันดูก็ได้ ขอบใจนะ”

อริษฐ์พยักหน้า แม้ยังตีหน้าขี้อาย แต่ก็เห็นแววตาพอใจ เขาเอ่ย
ขอตัวเบาๆ แล้วหมุนตัวเดินกลับเข้าห้องไป ปล่อยให้อักษรยืนงอแงอยู่สักพัก
จึงเดินเข้าห้องตัวเองบ้าง

วันนี้เหนื่อยมากแล้ว ขอพักก่อนแล้วกัน เรื่องอื่นค่อยคิดทีหลัง

๒

ฮึดสู้

“ถ้าเขาพูดขนาดนั้น มึงก็ลาออกเลยดิ จะอยู่ทำไมวะ” ธนดล หรือ ดล เพื่อนสนิทของอริษฐ์ซึ่งตอนนี้ใช้ทุนเป็นอาจารย์อยู่ที่มหาวิทยาลัย เดิมที่พวกเขาเรียนออกความเห็น

“บ้าเหอม่ึง ลาออกให้เขาตอกย้ำว่ากูอยู่ไม่ยึดจริงๆ อย่างเขาว่าหรือ ไง” อริษฐ์เถียงเพื่อน

ชายหนุ่มยอมรับว่า เขาของขึ้นเหมือนกันตอนที่ไต้ยีนพีชติดกับนิต นิทาเขาให้พี่หัวหน้าฝ่ายฟัง แต่ก็โกรธไม่เท่ากับไต้ยีนพีชพูดจากปากว่า

‘จริงๆ ถ้าได้หมอกจากมอต่างจังหวัดมาอยู่ที่นี้ก็คงเข้ากันได้ง่ายกว่านี้ ละมั้งคะพี่ อาจจะอยู่ได้ยึดเพราะปรับตัวง่ายกว่า’

การเป็นเด็กกรุงเทพฯ มันทำให้เขาตัวยกว่าเด็กต่างจังหวัดตรงไหน โอเค ตอนนี้เขาอาจจะยังปรับตัวไม่ได้ แต่ก็พยายามอยู่ แม้เขาจะไม่มี มนุษยสัมพันธ์ต่อเพื่อนร่วมงานนัก นั่นเพราะตอนนี้เขาไม่อยู่ในอารมณ์ที่ อยากจะคุยกับใครต่างหาก แค่ว่าตัวไม่เฟรนด์ลี้กึ่ไม่น่าถึงกับเอาไปพั่น ขันต่อกันว่า เขาจะลาออกในอีกสามเดือนแปดเดือน

“อ้าว! ก็มันจริงนี่หว่า เก่งๆ อย่างมึงไปอยู่ทำไมวะ บ้านนอกอย่างนั้น ทุบอกมึงแล้วให้มาเป็นอาจารย์อย่างกู แต่มึงก็อยากจะไปใช้ทุนกับยายมล แล้วเป็นไงล่ะ”

“เออ แต่กูไม่ได้มีปัญหาที่จะอยู่ที่นั่นะเว้ย”

“แต่เท่าที่กูฟังมึงเล่ามานะเนี่ย มีปัญหาเพียบเลย อุปกรณ์ก็ไม่พร้อม วัสดุก็ขาด ผู้ช่วยก็ไม่ได้คุณภาพ ที่สำคัญ คนไข้ไม่มี อย่างนี้มึงจะได้ฝึกมือเหรวะ”

อริษฐ์นั่งมองหน้าเพื่อนโดยไม่เอียง ฝ่ายทันตกรรมของโรงพยาบาล แอ่งสินธุ์ไม่พร้อมในหลายๆ ด้านอย่างที่เพื่อนสาธยายมาจริง หลายครั้งเขาต้องหงุดหงิดที่ผู้ช่วยไม่ทำตามหลักการทันตกรรมปลอดภัย และที่เลวร้ายที่สุดก็คือ อุปกรณ์บางชิ้นมันควรจะใช้แล้วเปลี่ยนชิ้นใหม่ในคนไข้แต่ละคนไป แต่ที่นั่นมีอุปกรณ์ไม่พอจนต้องแซ่หรือเซ็ดแอลกอฮอล์แทน แล้วนำกลับมาใช้ใหม่ ซึ่งผิดหลักการ เพราะแอลกอฮอล์ไม่สามารถฆ่าเชื้อได้ทุกชนิด นั่นทำให้เขานึกเสียวทุกครั้งว่าคนไข้ที่ให้การรักษาไปจะกลับมาด้วยอาการแผลติดเชื้อ

‘แม่ไม่เคยมีใครกลับมาอย่างนั้นก็เถอะ เพราะทั้งเดือน เราทำคนไข้ไปเพียงสิบกว่าคนเองมั้ง’ อริษฐ์คิด ขณะได้ยินเพื่อนพูดต่อว่า

“เอ่อ มึง กูต้องเข้าคลาสแล้ววะ แต่ขออย่าครั้งสุดท้าย ลาออกเหอะ บ้านมึงมีเงินจ่ายคินทุนให้มหาวิทยาลัยอยู่แล้วละ”

อริษฐ์มองหน้าจอกที่ดับไป แล้วถอนหายใจดังเฮือก เขาเข้าใจที่เพื่อนพูดดี นักศึกษาทันตแพทย์ทุกคนเป็นนักเรียนทุนของรัฐบาล พวกเราทำสัญญาก่อนการเข้าเรียนว่า หากเรียนจบแล้วต้องเข้าทำงานในหน่วยงานของรัฐเป็นเวลาสามปี มิฉะนั้นจะต้องจ่ายเงินชดเชยให้แก่มหาวิทยาลัยที่เรียนจบมาเป็นเงินสี่แสนบาท ด้วยเงื่อนไขนี้ตอนเรียนจบจึงมีทันตแพทย์หลายคนยอมจ่ายเงินใช้ทุนแทนการทำงานเมื่อจับสลากได้ไปใช้ทุนในโรงพยาบาลที่ไม่ถูกใจ

ชายหนุ่มเองถ้าไม่ใช่เพราะตอนเลือกตั้งใจว่าจะหนีให้ห่างไกลจาก กรุงเทพฯ มากที่สุดละก็ คงขอจ่ายเงินแทนเหมือนกัน แต่เขาก็มาทำงานที่นี้จนได้

‘บางทีเราอาจต้องเดินทางไปยังที่ที่เราไม่รู้จัก เพื่อจะได้พบกับหัวใจตัวเองก็ได้’

เพราะคำพูดของพีธี เขาถึงเลือกมาที่นี่โดยไม่ลังเล

“อุตสาห์มาไกลถึงนี้ไม่เห็นจะได้เจอหัวใจที่วaleyครับพีธี เห็นมีดีอยู่อย่างเดียวคือ ความเจ็บมันลดน้อยลงเท่านั้น” อธิษฐ์พึมพำ แล้วล้มตัวลงนอนบนเตียง ก่อนจะสะดุ้งเพราะเสียงโทรศัพท์ เมื่อยกมาดูก็พบว่าป็นริระ อธิษฐ์จึงลุกขึ้นนั่ง แล้วกดรับสาย

“ครับพีธี”

“อยู่กับชรหรือเปล่าธิษฐ์”

“เปล่าครับ เอ่อ พี่ชรน่าจะเข้าประชุมครับ”

“พอวันนี้พี่มาประชุมที่ สสจ. ทางจังหวัดจะให้ส่งรายการวัสดุที่ต้องการให้มีการจัดซื้อรวมกันทั้งจังหวัดนะ เขาจะเอารายการภายในวันอังคารหน้า ช่วยบอกชรให้พี่หน่อยแล้วกัน”

อธิษฐ์พยักหน้ารับ แล้วดูเหมือนริระจะสังเกตเห็นว่าสีหน้าเขาไม่ค่อยดี รุ่นพี่เลยถามว่า “มีอะไรหรือเปล่า”

“เอ่อ เปล่าครับ” อธิษฐ์ตอบ แต่พอโดนรุ่นพี่มองหน้า เขาก็เลยถามว่า “จบมหา'ลัยในกรุงเทพฯ มันหมายความว่าผมจะอยู่ที่นี้ไม่รอดหรือครับ”

“ใครพูดล่ะ” ริระถามพร้อมรอยยิ้มอ่อน

“ผม เอ่อ...แค่ได้ยินเขาพูดกัน พีธีก็คนกรุงเทพฯ แต่เพราะจบมอโน^{๑๑} เลยไม่มีปัญหากับเรื่องนี้หรือครับ”

“อืม ไม่หรอก ปัญหามันมีร้อยแปด เพื่อนพี่หลายคนไปทำงานกับ

^{๑๑} ชื่อเรียกย่อของมหาวิทยาลัยนเรศวร

พวกรุ่นพี่ที่จบจากมอต่างๆ โดนดูถูกก็มี ความจริงที่ว่าปัญหามันก็มีทุกที่แหละ ขึ้นอยู่กับเราว่าจะจัดการกับปัญหานั้นยังไงต่างหาก”

คำพูดของรุ่นพี่ที่มีส่วนถูก แม่เพื่อนร่วมรุ่นจะบอกว่าเขาเป็นคนเก่ง แต่พอทำงานจริง อย่างวันนี้เขาก็ล้มไม่เป็นท่า ใช้เวลาทำคนไข้ไปเกือบสองชั่วโมง แถมเป็นสองชั่วโมงที่พี่ชรต้องมาสอนด้วย

“ทำไม่ธิษฐ์ไม่ลองทำตามแบบชรดูละ”

“ครับ?” อธิษฐ์ทวน

ดวงตาของธิษฐ์เปล่งประกายขึ้นแล้วเอ่ยต่อ

“รู้ไหมชรนะจบเกียรตินิยมนะ ทั้งเรียนเก่ง งานคลินิกก็เก่ง เคยเป็นประธานชั้นปี แล้วก็ทำงานสโมฯ ด้วย ไม่ว่าจะมองทางไหน ชรถือเป็นคนเก่งคนหนึ่งในกลุ่มเลย ถ้าธิษฐ์อยากพิสูจน์ตัวเองว่าอยู่ที่นั่นได้ ทำไมไม่ลองเรียนรู้จากชรละ”

อธิษฐ์กลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น เขาเข้าใจสิ่งที่ชรต้องการจะสื่อ เขาในตอนนี้อาจจบมาอย่างเด็กเรียนเก่ง แต่เขาก็ต้องมีปัญหาในการทำงาน แล้วแทนที่จะล่าถอยไปด้วยเหตุผลต่างๆ นานาที่ไม่ถูกใจ ทำไมเขาไม่ลองศึกษาจากคนที่อยู่ที่นี่ได้อย่างดีดู

พี่ชรเป็นหมอพื้นที่เก่ง แค่ดูจากที่สอนงานเขานี้ก็รู้แล้ว แถมยังเป็นหมอพื้นที่ไม่ว่าใครก็รักเธอ ถ้าไม่บอกว่าเธอเพิ่งทำงานมาแค่สองปีละก็เขาต้องคิดว่าเธออยู่ที่นั่นมานานมากแล้วแน่ๆ ถ้าเขารู้ว่าอะไรที่ทำให้เธอคนนี้อยู่ที่นี่ได้อย่างมีความสุข และอะไรทำให้ผู้คนที่อยู่รอบตัวเธอรักเธอ เขาก็จะสามารถอยู่ที่นี่ได้เช่นกัน

แม้จะคิดอะไรได้มากมาย แต่อธิษฐ์ก็ทำได้แค่ตอบรับว่า “ครับพี่”

ธิษฐ์ยิ้ม “งั้นพี่ฝากเรื่องรายการจัดซื้อร่วมกันที่ต้องเตรียมด้วยนะ ไม่งั้นวันอังคารหน้าตอนชรมาเข้าประชุมจะไม่มีข้อมูลคุยกัน”

“ได้ครับ”

พี่!

เมื่อตัดสายไปแล้วอริษฐ์ก็พ่นลมหายใจออกมา ก่อนจะยกมือลูบหน้าอกเบาๆ นาแปลก ความอึดอัดที่อัดอั้นมาตั้งแต่ได้ยินคำนิทาจนกลับเข้าบ้านพัก ตอนนั้นมันจางหายไปหมด พี่ยังคงเป็นรุ่นพี่ที่เก่งและน่านับถือเสมอ

“เรียนรู้เธอ...” อริษฐ์พิมพ์่า แล้วได้ยินเสียงไขกุญแจของห้องข้างๆ ดังขึ้น ทำให้ชายหนุ่มหันไปมองประตู เพราะรุ่นพี่สาวน่าจะกลับมาแล้ว ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปที่ประตู

“เอาใจดีวะ เริ่มจากไหนก่อนดี” ชายหนุ่มพิมพ์่าแล้วหันหลังให้ประตู แล้วเดินวนอย่างคิดหนักอยู่ในห้อง

“ต้องขอให้พี่เขาสอน แต่ทุกวันนี้แม่งก็แทบไม่ได้เจอหน้ากันอยู่แล้ว พี่เขาถ้าไม่เข้าประชุมก็ออกหมู่บ้าน ไ้อ้เราก็อยู่โยงเผ่าคลินิกไป แล้วมันจะได้เรียนรู้ยังงี้ คิดดีวะไ้อริษฐ์ คิดๆ...”

แก๊!

เสียงประตูตรงระเบียงของห้องอักษรเปิดออก ตามด้วยเสียงฝีเท้าเดินไปห้องน้ำ อริษฐ์ย่องมาแอบมองตรงหน้าต่างก็เห็นหญิงสาวเดินเข้าห้องน้ำไป

“ทำไมอริษฐ์ไม่ลองทำตามแบบชรดูละ”

คำพูดของธีระดังขึ้นในหัวอีกครั้ง แล้วครั้งนี้ก็ทำให้อริษฐ์คิดออก

“รู้ละ ภูก็ไปกับเขาด้วยสิวะ โง่อะไรเนีย ไม่ต้องให้เขาสอนเลย แค่ออยสังเกตาาก็พอ” อริษฐ์บอกตัวเองแล้วสูดหายใจเข้าลึก ก่อนจะเปิดประตูระเบียงออกไปยืนรอ กระทั่งหญิงสาวในชุดเสื้อยืดกางเกงขายาวสำหรับใส่นอนเดินออกจากห้องน้ำแล้วชะงัก เขาเองก็ชะงักไปด้วยเหมือนกัน ไม่ใช่ตกใจเธอหรอก แต่เพราะเห็นสีหน้ารุ่นพี่สาวที่ดูเหนื่อยมาก

วันนี้อักษรออกไปกับฝ่ายเวชศาสตร์ชุมชนตั้งแต่เช้า กลับมาถึงโรงพยาบาลตอนเที่ยงกว่า กินข้าวกลางวันเสร็จก็เริ่มทำเอกสารเลย เสร็จจากเอกสารก็ไปช่วยเขา แล้วก็เข้าประชุม โดยไม่ทันสังเกต อริษฐ์เพิ่งรู้ตัว

ว่ารุ่นพี่สาวทำงานอย่างนี้ทุกวัน เสาร์อาทิตย์บางทีก็ยังไม่เคลียร์งานที่ฝ่ายให้ตายเถอะ ตัวเล็กนิดเดียว แต่ทำงานตั้งมากมาย ผู้หญิงคนนี้เป็นยอดมนุษย์หรือไง’ ชายหนุ่มคิด แล้วได้ยีนอักษรถามว่า

“มีอะไรหรือเปล่า เน็ตใช้ไม่ได้เหรอ”

อริษฐ์กะพริบตา “เน็ตใช้ได้ครับ”

หญิงสาวขมวดคิ้ว ชายหนุ่มเลยรีบพูดขึ้นว่า

“ผมจะถามพี่ว่า ตั้งแต่อาทิตย์หน้า ให้ผมออกหน่วยไปหมู่บ้านพร้อมพี่ได้ไหม”

“หา?”

คราวนี้อริษฐ์ขมวดคิ้วบ้าง เขาสงสัยว่าอักษรแสดงสีหน้าประหลาดใจทำไม ไม่เชื่อหรือว่าเขาจะออกหมู่บ้าน ชายหนุ่มเลยพูดเสริมต่อว่า

“ผมอยากลงพื้นที่กับพี่ครับ ทำงานมาเกือบเดือน ผมเห็นคนไข้มารักษาที่โรงพยาบาลน้อยมาก ถ้าไม่มีเคสใส่ฟัน ตอนเช้าก็แทบไม่มีคนไข้เลย ผมเลยอยากลงพื้นที่ด้วย เอ่อ เผื่อจะช่วยพี่ได้บ้าง”

หญิงสาวนิ่งไปนานจนอริษฐ์ใจเสีย เธออาจจะเชื่อไปแล้วว่าเขาไม่น่าจะอยู่ที่นั่นได้ เพราะความคิดนั้นทำให้อริษฐ์เกิดลูกฮึดถามย้ำไปว่า

“ได้ไหมครับพี่”

“น้อง...เอ่อ ซีมอเตอร์ไซด์เป็นไหม”

อริษฐ์ส่ายหน้า

‘เคยแต่ซ้อนอย่างเดียว ขึ้นซีมอเตอร์ไซด์ในกรุงเทพฯ มีหวังได้เข้าโรงพยาบาลก่อนจะเรียนจบ’ ชายหนุ่มคิด ขณะคนตรงหน้าทำท่าคิดหนักจนเขาเริ่มหมดหวัง

“ไม่ได้หรอกครับ”

“ตะ...ได้นะ โอเค ลองออกด้วยกันดูก็ได้ ขอบใจนะ”

ความตึงเครียดที่คิดว่าอีกฝ่ายจะไม่ยอมรับเขาผ่อนคลายลงทันทีแล้วด้วยความกลัวว่าอีกฝ่ายจะเปลี่ยนใจ ชายหนุ่มเลยรีบขอตัวเข้าห้องโดย

ไม่รอให้เธออนุญาต พอเข้ามาอยู่ในห้องเขาก็นั่งอยู่สักพักจนได้ยินเสียง ปิดประตูระเบียงดังขึ้น จึงถอนหายใจยาว

“สำเร็จแล้วเว้ยไอ้ชิษฐ์” ชายหนุ่มพูดกับตัวเองพร้อมชูกำปั้นอย่าง เริงร่าราวกับเพิ่งทำชัยชนะไว้ได้

ขอใช้ชื่อนายอชิษฐ์เป็นประกันเลยว่า เขาต้องรู้เคล็ดลับการอยู่ใน พื้นที่นี้อย่างสง่างามของคุณหมออักษรคนนี้ได้ และเมื่อไรที่เขาค้นเจอ รับรองว่าเขาจะคว้านักพนันพวกนั้นให้แพ้กาวรูตทั้งหมดเลย

“เออ มัวแต่ดีใจ ลืมบอกพี่ชเริงเรื่องที่พี่โทร. มา...ไม่เป็นไร พรุ่งนี้ บอกตอนเช้าแล้วกัน ยังไงก็ไม่ปล่อยให้ตลาดสายตาแน่” ชายหนุ่มพิมพ์มา บอกตัวเอง แล้วเตรียมตัวไปอาบน้ำ

“โง่ หมอชเริง วันนี้มีหนุ่มหล่อซ้อนท้ายมาด้วยน้ำ” ชาวบ้านที่อักษร ขับรถผ่านร้องทักและแซวกันเป็นระยะ คนขับรถก็ได้แต่หัวเราะรับ แต่ คนนั่งซ้อนท้ายนี้กลับทำหน้าไม่ถูก

‘คนที่นั่งข้างหลังเกตจัง’ ชายหนุ่มคิด พลางมองหญิงสาวตัวเล็กที่บังคับ มอเตอร์ไซด์อย่างคล่องแคล่วได้จนน่าแปลกใจ

เขอนำรถเข้าจอดข้างศาลาไม้ที่มีคนนั่งอยู่สิบกว่าคน ด้านหน้ามีชาย วยกลางคนถือไม้ค้อนขยายถึงหลักเกณฑ์การรับเงินช่วยเหลือจากหน่วยงาน รัฐดังมา พอเห็นอชิษฐ์กับอักษรลงจากรถก็พูดว่า

“อ้าว นั่นไงคุณหมอมาแล้ว เดี่ยวทุกคนฟังที่คุณหมอพูดจบก็เข้าแถว เรียงคิวมารับเงินตามลำดับเหมือนเดิมนะ คุณหมอเชิญครับ”

“ขอบคุณละลุงซาญ ชรขอใช้เวลาพูดแป็บเดียว...สวัสดีค่ะ คุณลุง คุณป้า จำหมอดีไหมเอ่ย...”

คำทักทายด้วยน้ำเสียงที่ร่าเริงกับท่าทางน่ารักน่าเอ็นดูของหมอหญิง ตัวเล็ก ทำให้คนที่นั่งอยู่หลายคนยิ้ม แล้วตอบคำถามเธอทันที แถมยังมีส่วนร่วมกับสิ่งที่เธอพูดจนอชิษฐ์มองดูอย่างอดทึ่งไม่ได้

อำเภอแอ่งสกลนครมีทั้งหมดสี่ตำบล เส้นทางที่เชื่อมต่อกับตัวอำเภอเป็นถนนดินทั้งหมด พาหนะของคนที่นี่ส่วนใหญ่คือรถมอเตอร์ไซด์ ขนาดเขาแค่นี้ช้อนท้ายมายังเปลี่ยแทบแย แต่รุ่นพี่สาวดูท่าจะอึดและถึกกว่าเขามาก พอลงจากรถปั๊บก็เริ่มให้ความรู้ได้เลย แถมดึงความสนใจจากคนฟังทั้งหมดได้ด้วยคำพูดไม่กี่คำ

‘สงสัยจะเป็นมือวางให้พูดหน้าคลาสเป็นประจำ’ อธิษฐ์คิด แต่ภาพที่เห็นมันล้ากว่าเด็กเรียนเก่งหรือพูดเก่งหน้าชั้นเรียนอย่างมาก ทั้งรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ การหยอตมูกอย่างรู้จังหวะ นี่ไม่ใช่สิ่งที่ฝึกได้จากการพูดแค่หน้าชั้นเรียนแล้ว

ที่สำคัญ เรื่องที่พูดก็ไม่เห็นเกี่ยวกับโรคในช่องปากตรงไหน แต่ก็พูดได้เหมือนเดิมทุกครั้ง ที่ไปมาทั้งสามตำบล มุกยังมุกเดิม นี่กตรีนคลิบในยูทูปอยู่หรือไง’ ชายหนุ่มคิดถึงการลงพื้นที่ตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา

“...เพราะงั้น ทุกคนอย่าลืมทำตามที่หมอสอนนะคะ ส่วนถ้าใครมีสุขภาพแข็งแรงอยู่แล้ว แต่มีปัญหาเรื่องฟันก็ไปหาหมอที่โรงพยาบาลได้เลย วันนี้ขอบคุณมากค่ะ”

เสียงปรบมือดังขึ้น ขณะที่หญิงสาวยกมือไหว้ผู้ใหญ่ทุกคน ก่อนจะเดินมาหาเขาที่ยืนอยู่ด้านหลังกลุ่มผู้ฟัง ระหว่างเดินกลับเธอยังค้อมศีรษะและส่งยิ้มให้แก่ชาวบ้านที่ส่งยิ้มให้ด้วย

‘คนของประชาชนไปอีก’ อธิษฐ์คิดแล้วก็สะดุ้งเมื่อมีแก้วน้ำดื่มถูกยื่นมาจากด้านข้าง

“น้ำจ๋า คุณหมอ”

“ขอบคุณครับ เอ่อ ของหมออะไรใช้ไหมครับ”

คุณป้าใจดียิ้มกว้าง “ให้หมอแหละจ๊ะ แด่ดมันร้อน ของหมออะไรแก้วนี้”

อธิษฐ์รับแก้วน้ำมาทั้งสองใบ แล้วมองคุณป้าเดินไปยกถาดที่ใส่แก้วน้ำอยู่อีกหลายใบเพื่อเดินไปแจกคนอื่น ๆ

“น้ำครับ” อธิษฐ์ยื่นแก้วน้ำให้รุ่นพี่ทันที

“ขอบใจจ้ะ ร้อนเนอะ”

อธิษฐ์พยักหน้า พลังมองคนที่เหงื่อซึมอยู่ตามไรผม เขาสังเกตเธอมาตั้งแต่แรกแล้ว พี่ชริไม่ค่อยแต่งหน้า ยิ่งวันที่ออกหน่วยในหมู่บ้านก็แทบไม่แต่งเลย ตอนแรกเขาไม่เข้าใจ พอออกมาเจอของจริงด้วยกันก็เลยเข้าใจว่าจะแต่งหน้าทั้งที่ต้องขับรถมอเตอร์ไซด์ฝ่าแดดฝ่าลมจนผมกระเซิงแบบนี้ได้อย่างไร

“พอได้ครับ เอ่อ ผมว่าจะถามหลายวันแล้ว ทำไมหมอพินต้องมาให้ความรู้เรื่องการออกกำลังกายแก่ผู้ป่วยเบาหวานด้วยครับ”

อักษรเงยหน้ามองเขาแล้วยิ้ม “คิดว่าไงล่ะ”

“เอ่อ ฝ่ายเวชศาสตร์ชุมชนคนไม่พอหรอครับ”

“นั่นก็ส่วนหนึ่ง แต่ความจริงก็คือ ถ้ามาพูดเรื่องพินที่นี่ คิดว่าจะมีคนพร้อมฟังกี่คน”

อธิษฐ์มองชาวบ้านซึ่งเริ่มต่อแถวเพื่อรับเงินช่วยเหลือจากผู้ใหญ่บ้าน พลังส่ายหน้า อักษรเลยพูดต่อว่า

“คนที่นี่ส่วนใหญ่เป็นชาวไร่ชาวนา พวกเขาแค่หาเลี้ยงปากท้องก็ไม่เหลือเวลามาสนใจอย่างอื่นแล้ว เหตุผลเดียวที่ทำให้พวกเขาต้องไปโรงพยาบาลก็คือ มีอาการป่วยรบกวนจนเขาทำงานไม่ได้ ดังนั้น ไม่ต้องนึกถึงเรื่องพิน...ปวดพินแทบตายบางคนยังใช้มือดึงออกเอง”

“เข้าใจแล้วครับ”

อักษรตม้หน้าจนหมดแก้ว แล้ววางแก้วลงบนโต๊ะสำหรับเตรียมน้ำดื่ม จากนั้นก็พยักหน้าให้อธิษฐ์เดินตามไป

“ตอนที่มาอยู่ที่นี่เดือนแรก ไม่มีคนไข้เลยสักคน คนไข้หลักๆ ก็เป็นเด็ก เพราะมีโครงการเคลือบหลุมร่องฟันมาจากส่วนกลาง แต่พื้นที่เราเล็ก โรงเรียนก็มีอยู่แห่งเดียว ทำแป็บเดียวก็หมด มันก็สบายอยู่หรอกนะ แต่พอเข้าเดือนที่สองก็เริ่มคิดแล้วว่าคงปล่อยให้แบบนี้อยู่ไปไม่ได้ เลยมา

นั่งคิดว่าทำไมเขาไม่มาหาเรา”

ชายหนุ่มก้าวขึ้นคร่อมซ้อนท้ายรถ ด้วยความที่เขาตัวใหญ่กว่าทำให้ตัวรถยวบลง คนตัวเล็กที่ประคองรถไว้ก็เกือบจะเซ แต่ก็ยึดตัวเองไว้ได้ อธิษฐ์เลยยื่นหน้าไปพูดว่า

“ขอโทษครับ ผมทิ้งน้ำหนักแรงไปหน่อย”

“ไม่เป็นไร ไปละนะ”

“แล้วพี่ได้คำตอบว่าอะไรครับ” ชายหนุ่มถามขึ้นเมื่อรถแล่นออกมาแล้ว

“ก็อย่างที่บอก ไม่ว่าง แต่ถ้าให้พูดแบบไม่รักษาน้ำใจคือ เขาคิดว่าสุขภาพช่องปากไม่สำคัญ เพราะมันไม่ทำให้ตาย”

คำตอบของหญิงสาวทำให้ชายหนุ่มนั่งอึ้งไป แล้วเห็นว่าหญิงสาวหักแฮนדרถเลี้ยวออกนอกเส้นทางกลับโรงพยาบาล ชายหนุ่มจึงถามขึ้นว่า

“เราจะไปไหนหรือครับ”

“เราต้องไปแหวะที่โรงเรียนหน่อย ต้องไปคุยเรื่องสถานที่ที่จะใช้ออกหน่วยฉีดวัคซีนไข้หวัดใหญ่อาทิตย์หน้า”

“ทันตจะต้องออกด้วยหรือครับ”

“มันเป็นหน่วยใหญ่ มีทั้งตรวจโรคทั่วไป ฉีดวัคซีน ของเราก็ออกมาให้บริการทันตกรรม”

ชายหนุ่มพยักหน้า พลังขึ้นตัวเองเมื่อรถพุ่งตัวออก เมื่อรถวิ่งห่างจากจุดประชุมของหมู่บ้านมาได้ระยะหนึ่งชายหนุ่มก็ถามว่า

“ถ้าอย่างนั้นมาได้ ทำไมไม่ไปที่โรงพยาบาลละครับ คิวก็ไม่ได้ยาว”

คนขับรถหัวเราะ

“เสียเวลาเขาไป มาแบบนี้ ได้ทุกหมอ”

“เข้าใจแล้วครับ แต่ละที่ก็ไม่เหมือนกันจริงๆ ถ้าเป็นที่กรุงเทพฯ คิวแน่นตั้งแต่เช้ามีดแล้ว”

“ใช่ อาจารย์ของพี่เคยสอนว่า การทำงานชุมชน ถ้าเราดึงแล้วมันไม่

มา ก็ให้ผลึก ในเมื่อเขาไม่มาหาเรา เราก็ออกมาหาเขา พอเรียนจบมามีพื้นที่ของตัวเองเลยรู้ว่า ยิ่งกว่าการค้นพบว่าคนไข้ไม่สบายตรงไหน คือการทำให้เขารู้ก่อนว่า พวกเขามีสิทธิ์ได้รับการรักษาอะไร และรับรู้ว่าเราคือใคร มาทำอะไรที่นี่ มันเป็นเรื่องที่ต้องทำก่อน แล้วอย่างอื่นจะตามมาเอง”

“พวกเขาไม่ใช่รู้อยู่แล้วหรอกครับ โรงพยาบาลก็คือที่ที่ต้องมาเข้ารับการรักษาอยู่แล้ว”

อักษรหัวเราะ เสียงหัวเราะของเธอดูเบาลงเพราะแรงลมที่พัดผ่านตามความเร็วรถที่วิ่ง ทำให้อักษรได้กลิ่นหอมของแชมพูสระผม ชายหนุ่มเลยยิ้มตามเสียงหัวเราะไป

“ชาวบ้านเขาขมหม่อให้เป็นอะไรที่จับต้องยาก จนเกิดช่องว่าง เขaleyเกรงใจ บางทีก็กลัวว่าตัวเองไม่มีสิทธิ์ แล้วด้วยอีกหลายๆ สาเหตุ เขaleyตัดปัญหาไม่มาหาเราหากไม่จำเป็นจริงๆ สุดท้ายเมื่อต้องมาก็เป็นเวลาที่น่าลำบากมากแล้ว”

“พี่กำลังจะบอกว่า การรับมาเป็นวิทยากรนอกสถานที่แบบนี้ แม้จะไม่เกี่ยวกับฝ่ายของเรา แต่ทั้งหมดก็เพื่อเปิดตัว?”

อักษรขับรถผ่านประตูโรงเรียนเข้าไป แล้วเลือกจอดรถไว้ใต้ร่มเงาต้นไม้ อักษรขยับตัวลงจากรถก่อน เมื่ออักษรจอดรถเสร็จก็หันมาเผชิญหน้าเขาแล้วตอบว่า

“ถ้าอยากให้เขาเห็นเรา รอให้เขามาเห็นเองมันช้า เดินไปสะกิดให้เขahันมามองเรา มันง่ายกว่า...ไม่ใช่เหรอ”

อักษรนั่งอิงไป อักษรเลยพูดต่อด้วยรอยยิ้มสดใสพร้อมกับตบเบาเขาไปด้วยว่า

“ถ้าหมอเอาแต่นั่งรออยู่บนหอคอยงาช้างที่เรียกว่าโรงพยาบาล จะมีผู้ป่วยสักกี่คนป็นขึ้นไปถึง แล้วต่อให้หมอคนนั้นเก่งแค่ไหน ถ้าผู้ป่วยไม่มาหา มันก็ไร้ค่า...เนอะ”

“เอ่อ...”

“ไปเถอะ พี่จะพาไปเจอครูใหญ่ เวลาลงพื้นที่ ถ้ามีครูใหญ่ช่วยก็สบายไปหลายอย่าง”

“คะ...ครับ” อธิษฐ์รับคำ พลังหมุนตัวเดินตามไป

สมองของเขาสั่งให้ออกเดิน แต่ขากลับไม่ขยับ และดวงตาก็เอาแต่จับจ้องอยู่ที่แผ่นหลังของหญิงสาวร่างเล็กที่เดินอยู่ด้านหน้าไปพร้อมๆ กับหูที่ได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นดังขึ้น

ตึกตก! ตึกตก!

‘โคตรเห่’